

Định Mệnh, Có Bao Giờ Gặp Lại!

Contents

Định Mệnh, Có Bao Giờ Gặp Lại!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	38
13. Chương 13	41

Định Mệnh, Có Bao Giờ Gặp Lại!

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình hiện đại, có ngược, HHEm nên cẩn thận lời nói của mình đi. Cứu em không biết ơn lại buông lời chửi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-menh-co-bao-gio-gap-lai>

1. Chương 1

Vào mùa xuân năm đó, Vũ Nhi 12 tuổi và Thiên Ân 13 tuổi.

Trong một lần tình cờ ở khách sạn Thiên Gia, Vũ Nhi tung tăng chạy xung quanh chơi thì không may vấp phải chân Thiên Ân khi cậu đang ngồi thối dây đàn lại với nhau. Thấy vậy cậu vội đỡ Vũ Nhi đứng dậy rồi lại ngồi xuống ghế tiếp tục sự nghiệp đàn dây của mình.

Không một lời hỏi han, nét mặt lạnh lùng chỉ tập trung vào đàn dây. Vũ Nhi cảm thấy lạ nên ngồi xuống bên cạnh cậu nhìn từng cử chỉ uyển chuyển những ngón tay của Thiên Ân.

- Đó là gì vậy?

Vũ Nhi thắc mắc hỏi.

- Vòng tay đàn!

Thiên Ân đáp lại một cách ngắn gọn rồi nghiêng đầu sang nhìn Vũ Nhi và nụ cười tươi trên môi cùng với ánh mắt của nhỏ làm cậu có chút gì đó ấn tượng ngay lần đầu gặp mặt.

- Em là Dương Vũ Nhi. Còn anh?

Vũ Nhi mỉm cười nói, đưa tay trước mặt Thiên Ân muốn được bắt tay làm quen, nhưng cậu lại cứ dơ ra nhìn nụ cười của nhỏ.

- Cậu chủ Thiên Ân ơi, cậu đâu rồi...

“Chết rồi... quần gia đến, mình phải chuẩn thôi, nếu bị bắt về là ở trong phòng luôn, không được đi đâu chơi cả...” Thiên thăm nói khi thấy quần gia Lim ở đằng kia tìm cậu, cậu vội đứng dậy chạy đi nhưng chợt khựng lại, quay người chạy tới cột vòng đan màu trắng vào tay Vũ Nhi rồi nói:

- Tên anh là Thiên Ân.

...

Thời gian sau, ba Vũ Nhi nắm lấy tay cô bỏ chạy khi bị bọn xã hội đen thuộc Thiên Gia ráo riết truy đuổi dọc trên bờ biển nhưng không may bị bắt lại đưa về dinh thự của Thiên Gia.

Ông quỳ xuống cầu xin trước mặt ông Tư Thông:

- Xin hãy tha cho chúng tôi!

Vũ Nhi không biết làm gì, hai tay run run nắm chặt lấy tay ba mình, nét mặt vô cùng sợ hãi, không dám ngược mặt nhìn thẳng vào mặt ông ta.

Gia đình Vũ Nhi đang sở hữu mảnh đất lớn gần bờ biển cũng gần nơi xây sòng bài casino, vì gia đình cô không chịu nhường đất cộng thêm nợ ông ta một số tiền lớn chưa trả nên ông ta mới cho đàn em tới bắt. Hầu như trên khu vực sinh sống này đều do băng đảng xã hội đen Thiên Gia của ông ta bảo kê.

- Xin ông đừng bắt ép chúng tôi, nếu ông lấy mảnh đất đó thì làm sao tôi có chỗ làm mà trả nợ cho ông đây?

- Thì cùng lắm hai cha con ông chết thôi!

Ông ta đáp lại một cách phũ phàng, tay cầm điếu thuốc xì gà hút phì phèo.

- Ba ơi, họ nói giết mình kìa, làm sao đây, con sợ lắm ba à...

Vũ Nhi nói giọng đầy sợ hãi, khóc lóc ôm lấy ba mình.

Trong khi ông Tư Thông ngồi giải quyết hai cha con họ, Thiên Ân ngồi bên cạnh chẳng quan tâm làm gì chỉ cầm lấy hai sợi dây len đan chơi, anh khẽ vụt ra tiếng thở dài nhàm chán chẳng biết tới đây làm gì nữa. Anh thôi không đan nữa, cắt hai sợi dây vào túi định đứng dậy đi thì anh vô tình nhìn thấy chiếc vòng tay màu trắng đeo trên cổ tay của người con gái đó rất quen làm anh nhớ lại cách đây 10 năm trước, anh chợt thốt lên: “Vũ Nhi???”

- Làm ơn, xin ông hãy tha cho hai cha con tôi đi, tôi hứa sẽ làm kiếm đủ số tiền trả cho ông mà... Bao nhiêu tài sản, nhà cửa của tôi kể cả công ty ông lấy hết rồi còn gì, tôi chỉ còn mảnh đất đó thôi...

- Còn chần chờ gì mà không xử ông ta đi!

Ông ta ra lệnh cho hai tên tay chân của mình chìa súng lên nòng chuẩn bị bắn.

- Ba ơi...

Vũ Nhi lấm lét hoảng sợ khi hầu súng chĩa vào đầu mình, mặt cắt không còn giọt máu.

- Khoan đã? Ba à, đừng giết hai người họ. Con muốn lấy cô gái đó!

Thiên Ân lên tiếng nói, với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc khiến ba anh và hai cha con Vũ Nhi bất ngờ khi nghe anh nói vậy.

Ba anh cảm thấy khó hiểu nhìn anh nói:

- Con có bị sao không vậy?

- Chẳng phải ba muốn có cháu bông sao? Với lại giờ ba để hai cha con họ chết thì số tiền họ nợ ba cũng mất thôi rồi ai chịu lỗ vốn đây? Con lấy cô gái này coi như làm món đồ để ba cô ta có tiền chuộc cô ta ra. Ba à, băng đảng của chúng ta làm ăn cũng phải có uy tín chứ? Cứ giết chết người ta ba không sợ có ngày vô ngục đá ngồi à?

Thiên Ân nói giọng đều đều, với vẻ mặt thản nhiên chẳng mấy khi anh lại nói nhiều lời để thuyết phục ba mình như vậy. Bình thường anh mặc kệ ba mình giải quyết những con nợ đó ra sao nhưng hôm nay thì khác, đối với người con đó là điều đặc biệt.

Nghe Thiên Ân nói vậy, ông cảm thấy có chút kì lạ nhưng thôi, ông lên tiếng:

- Sao hôm nay con nói nhiều thế, mấy hồi một câu cũng chẳng thèm mở miệng... Được rồi, nể tình con trai tôi, tôi sẽ tha cho hai cha con các người, tôi không biết ông làm gì để có số tiền trả nợ, giờ thì ông đi đi còn con gái ông ở lại làm con dâu của tôi, vợ của thằng con trai, hầu hạ nó.

- Cám ơn ông, cám ơn cậu! Vũ Nhi à, con ở lại làm dâu họ đi, đợi ba kiếm được tiền sẽ chuộc con ra...

- Không, ba ơi, con không muốn đâu... Con sợ lắm, làm sao con sống nổi chứ?

Vũ Nhi vừa khóc vừa nói, ánh mắt đỏ chứa đựng những giọt nước mắt không ngừng tuôn rơi, nắm chặt lấy tay của ba mình.

Ông đành ngậm ngùi kìm nén nước mắt mà hất tay Nhi ra bỏ đi một cách phũ phàng, cô chạy theo nhưng bị đám vệ sĩ giữ chặt lại, cô chỉ biết gào khóc đến khan cả họng:

- Ba... Ba...

...

Ngày sau đó, Vũ Nhi mặc trên người váy cưới mềm mại màu trắng vô cùng xinh đẹp bước vào lễ đường trong sự gượng ép đầy đau khổ, trái lại với Thiên Ân thì anh cảm thấy có điều đó khiến anh cảm thấy vui khi gặp lại Vũ Nhi – cô bé anh gặp cách đây 10 năm trước, và anh không thể ngờ mình có thể gặp lại cô trong tình cảnh này.

Đêm tân hôn, Vũ Nhi mặc áo sơ mi trắng mỏng tang để lộ đôi chân trắng nõn nà ngồi trên giường với dáng vẻ thất thần như người vô hồn, ánh mắt không chứa đựng cảm xúc gì, chỉ có một giọt nước mắt mặn chát vô thức chảy dọc bờ má.

Thiên Ân mở cửa bước vào phòng sau khi tiếp đãi khách, trên người có chút vương vấn mùi rượu nhưng anh không say. Anh đi lại gần Vũ Nhi đứng trước mặt cô, ánh mắt anh nhìn cô chứa đựng cảm xúc gì đó khó tả, anh trầm giọng nói:

- Vũ Nhi, thật sự...

Anh chưa kịp nói hết câu thì dừng lại khi thấy hành động của Vũ Nhi, cô tháo từng hạt nút áo ra một cách thẩn thờ không cảm xúc gì.

- Dừng lại đi, tôi sẽ đợi đến khi em sẵn sàng chứ không phải gượng ép như vậy.

Thiên Ân nói giọng dứt khoát rồi quay người đi chỗ khác khi thấy thái độ lạnh nhạt của cô như vậy.

- Cha con các người thật là độc ác, bắt ép người quá đáng. Gia đình tôi đã làm gì các người, chính các người khiến gia đình tôi mới phá sản lâm vào cảnh nợ nần như vậy đây. Bây giờ tôi đã thuộc về anh thì anh muốn làm gì thì làm đi, tôi chẳng còn muốn sống nữa.

Vũ Nhi gằn giọng nói đầy cay đắng với ánh mắt đầy nỗi căm phẫn, hai tay siết chặt lại vào nhau.

Nghe Vũ Nhi nói vậy anh liền quay người nắm chặt lấy hai cánh tay cô, nhìn thẳng vào mắt cô mà nói:

- Đây, tôi làm như vậy là để cứu em đấy.

- Cứu tôi hay làm nô lệ cho các người?

Vũ Nhi đáp lại đầy cứng rắn, trừng mắt nhìn anh. Lời nói của cô càng khiến anh cảm thấy có chút bực tức nhưng cố kìm nén mà nói:

- Thật sự em không nhớ ra tôi sao? Chúng ta đã từng gặp nhau ở khách sạn Thiên Gia cách đây 10 năm trước đây.

- Anh là ai tôi không biết và tôi cũng chưa từng gặp anh. Hiện tại tôi chỉ biết anh là một kẻ xã hội đen có cha là cầm thú mà thôi. Các người đều thuộc loại những kẻ máu lạnh không có tính người, giết người vô tình như thứ trò chơi của các người vậy.

Anh không thể nhịn được nữa vì những lời nói xúc phạm của Vũ Nhi, anh đẩy mạnh cô xuống giường buông một câu lạnh lùng:

- Em nên cẩn thận lời nói của mình đi. Cứu em không biết ơn lại buông lời chửi mắng thì em thuộc loại người không đáng tồn tại trong xã hội này đâu.

- Vậy thì lúc đó anh đừng cứu tôi, thà để tôi chết đi còn hơn sống chung những kẻ giết người mà vẫn tồn tại như các người.

- Thôi đi! Đừng nói nữa! Giờ em chỉ là một công cụ đồ chơi của tôi thôi, cho nên đã ở cùng với tôi thì biết điều vào, tôi có thể vứt bỏ em bất cứ lúc nào!

Dứt lời, Thiên Ân đi ra khỏi phòng. Lúc này Văn Nhi cảm thấy sợ hãi khi cố gắng nhìn trước mặt anh, giọt nước mắt lại trức trào khôn nguôi, giờ cô đang rất sợ.

“Ba à... Ba ở đâu? Mau đưa con về đi... Dương Tuấn, em sợ lắm... Ước gì anh có mặt ở đây...”

2. Chương 2

Sáng ngày hôm sau, Vũ Nhi lơ mơ tỉnh dậy, cô lấy tay che đi ánh sáng mặt trời vì khiến cô cảm thấy chói mắt, chợt cô có chút giật mình nhìn thấy Thiên Ân ngồi trên chiếc ghế gỗ đằng kia đan dây hai sợi dây len mà vài ngày trước chưa xong.

Nhìn dáng vẻ anh ngồi cùng với góc cạnh trên khuôn mặt vô cùng đỉnh đạc và có đôi chút lạnh lùng. Ánh mắt nhìn dáng vẻ đó của anh làm cô nhớ lại năm cô 13 tuổi, cô đã từng gặp một chàng trai cũng với dáng ngồi đó đan dây, mái tóc hơi hoe nâu có nét gì đó lai tây.

- Dậy rồi thì mau đi chuẩn bị xuống dưới ăn sáng cùng mọi người, hôm nay anh trai tôi với chị dâu mới đi công tác nước ngoài về. Lúc đám cưới diễn ra hơi gấp anh chị không kịp về nên em chưa gặp mặt họ, giờ xuống dưới chào nhau một tiếng.

Thiên Ân vừa nói vừa tập trung đan dây rồi đứng dậy đi tới chỗ Vũ Nhi, kéo cổ tay cô đeo vào thắt lại một cách nhanh gọn, anh tháo cái vòng tay cũ của cô vứt đi. Điều đó khiến ngạc nhiên, tròn mắt nhìn anh không nói gì.

Anh lấy bộ đồ được xếp gọn gàng trong tủ đã chuẩn bị trước đó đưa cho cô trầm giọng nói:

- Thay đồ đi, tôi ở đây đợi em!

Vũ Nhi chần chừ rồi cầm lấy bước xuống giường đi vào phòng thay đồ với nét mặt thoáng buồn không được vui.

Dưới phòng ăn lớn.

Thiên Ân nắm tay Vũ Nhi đi xuống mặc cho cô gắng sức buông ra nhưng không được. Bao nhiêu ánh mắt ngạc nhiên của mọi người nhìn hai người.

- Ba, anh Tuấn, chị Hiền!

Thiên Ân khẽ chào thể hiện sự kính trọng mặc dù anh cũng chẳng ưa gì anh trai mình, vốn dĩ anh với anh trai không hợp tính nhau, riêng Vũ Nhi như đứng hình, đôi đồng tử giãn rộng nhìn Dương Tuấn.

Tuấn hoàn toàn bất ngờ khi thấy sự xuất hiện của Vũ Nhi ở đây, vậy cô ấy là vợ Thiên Ân – em trai anh, những gì Thiên Ân nói với anh qua điện thoại là lấy một cô gái vì nhà cô ấy nợ nần, anh cứ ngỡ sau chuyện công tác này anh sẽ có thời gian bên cô nhưng không ngờ lại thành ra như vậy.

Còn Vũ Nhi thì không ngờ rằng Dương Tuấn – người mà cô yêu lại là con trai của gia đình này và anh đã có vợ, tại sao anh lại không nói cho cô biết chứ, ánh mắt cô như đổ hoe sắp rơi lệ nhìn anh chất chứa những điều muốn nói ngay bây giờ.

Thiên Ân nhìn thấy Vũ Nhi có vẻ gì đó là lạ cứ nhìn chăm chăm vào anh trai mình, anh ấn mạnh vào cánh tay cô khiến cô cảm thấy đau quay lại nhìn anh.

- Này, còn không mau ngồi xuống đi, cả nhà đang đợi hai đứa đấy!

Ông Thông nhìn hai người lên tiếng.

Thiên Ân kéo ghế để Vũ Nhi ngồi rồi anh ngồi xuống bên cạnh, anh cảm thấy dường như anh trai mình với Vũ Nhi quen biết nhau nên mới nhìn nhau với ánh mắt ngạc nhiên như vậy.

Sau bữa sáng, Dương Tuấn kéo Vũ Nhi ra phía sau căn nhà kho để nói chuyện tránh tai mắt của nhiều người.

- Tại sao bây giờ em lại trở thành vợ của Thiên Ân chứ?

Dương Tuấn gằn giọng nói, ánh mắt tức giận trừng lên nhìn Vũ Nhi.

- Nghe em nói đã, em sẽ kể anh nghe tất cả mọi chuyện...

Thế là Vũ Nhi kể lại những gì cho Dương Tuấn nghe những gì đã xảy với cô, anh vô cùng bức tức nói lớn tiếng:

- Thằng chó Thiên Ân sao nó lại như vậy chứ? Dám coi em là công cụ đồ chơi sao, anh sẽ đi giết nó...

Dương Tuấn như điên cả người hùng hổ định xông ra khỏi phòng vì không thể kìm nén được cơn giận nhưng Vũ Nhi can lại nói:

- Thôi anh, đừng làm lớn chuyện, ba anh ở trong nhà đấy, nếu để ba biết được thì không hay đâu.

Dương Tuấn thở phắt một cái mà cổ găng chịu đựng cơn bức tức này, ánh mắt nhìn Vũ Nhi cảm thấy có lỗi, anh trầm mặt vài giây rồi nắm lấy tay cô lên tiếng:

- Anh xin lỗi vì không thể bảo vệ em và ba của em... Bằng mọi giá anh sẽ đưa em đi đến một nơi sống mà chỉ có hai chúng ta, chỉ cần ba em có tiền trả nợ thì em có thể rời khỏi cái nhà này rồi... Anh sẽ...

- Không lẽ anh không nghĩ tới vợ con mình hay sao? Chuyện anh có vợ sao không nói cho em biết để em cứ tưởng rằng chỉ cần chờ đợi và yêu anh, tin tưởng anh thôi. Chắc có lẽ chuyện của chúng ta cũng nên kết thúc tại đây rồi vì em đã là của dòng họ Thiên Gia, em trai anh.

Vũ Nhi nói giọng nghẹn ngào trong nước mắt tuôn rơi cắt ngang lời nói của Dương Tuấn, trái tim cô bây giờ đau lắm, nó gần như giết chết đi tia hy vọng của cô ngay lúc này vì chẳng có ai còn có thể để cô dựa dẫm nữa rồi.

Cô nuốt đắng ngậm cay buông tay anh ra quay người định đi khỏi đây thì Dương Tuấn kéo tay cô giữ chặt lại gằn giọng nói:

- Kết thúc gì ở đây, anh yêu thật lòng mà, chẳng phải chúng ta đã trải qua những đêm mặn nồng bên nhau, những tháng ngày ngọt ngào cùng nhau đi chơi em nói kết thúc là được sao? Nhìn thẳng vào mắt anh đi, em có yêu anh không, hãy nói đi?

Vũ Nhi nhìn thẳng vào ánh mắt Dương Tuấn chứa đựng cảm xúc mà lắng đọng những giọt lệ mặn chát, cô hất tay anh ra dứt khoát nói:

- Đúng, em yêu anh! Yêu đến nỗi từng ngày luôn nhớ mong anh. Còn bây giờ trong hoàn cảnh này chúng ta không thể nào ở bên nhau nữa đâu, nhưng anh hãy luôn tin rằng em vẫn yêu anh dù cho ở bên cạnh người con trai khác.

Dứt lời, Vũ Nhi rời đi nhưng lại bị anh kéo lại trao cho cô môi hôn nồng nhiệt nhưng bị cô đẩy ra nhưng anh lại giữ chặt lại, cô định sẽ không đáp trả nhưng rồi lại hòa vào khi mềm lòng.

Thiên Ân đứng ngoài đã nhìn thấy và nghe thấy những gì ở bên trong căn nhà kho đó, hai bàn tay anh siết chặt lại trong sự căm phẫn với nét mặt lạnh tanh, ánh mắt in hằn tia lửa giận dữ nhưng cố kìm nén cảm xúc ngay lúc này, anh đi thẳng một mạch về phòng.

Một lúc sau đó, Vũ Nhi cũng trở về phòng, vừa bước vào thì nhìn thấy Thiên Ân lại ngồi trên chiếc ghế gỗ đó đan hai sợi dây với nét mặt lạnh lùng, cũng không ngược lên nhìn cô lấy một lần.

Vũ Nhi nhẹ bước đi vào thì chợt Thiên Ân lên tiếng:

- Hình như em và anh trai tôi biết nhau trước đó thì phải? Lúc sáng thấy hai người nhìn nhau có vẻ rất ngạc nhiên.

Nghe Thiên Ân nói vậy cô có chút chột dạ nhưng mặc kệ im lặng không nói gì mà đi tới giường ngồi, cầm lấy cuốn sách đọc với vẻ mặt lạnh nhạt.

Anh đứng dậy đi thẳng tới chỗ Vũ Nhi hất bay cuốn sách của cô đang đọc, đẩy cô ngã xuống giường ghì chặt hai tay cô khiến cô giật mình, trừng mắt lên nhìn anh lớn tiếng:

- Anh làm cái gì vậy, bỏ tôi ra, anh đang làm tôi đau đấy!

- Em nghe cho rõ đây, nếu đã bên cạnh tôi là người của tôi thì đừng nghĩ đến người đàn ông khác. Hạnh phúc của ai nấy hưởng đừng chen chân vào phá vỡ nó, tôi sẽ không để yên cho em đâu. Lo yên phận làm vợ của tôi đi và hãy nhớ rằng tôi là người đã cứu em thoát khỏi tay ba tôi, còn số nợ của nhà em tôi đã đứng ra trả hết rồi nhưng hai cha con nhà em còn nợ tôi.

Dứt lời, anh buông cô đứng thẳng người kéo lấy tay cô đeo vòng tay anh vừa đan thắt chặt vào tay cô, trầm giọng nói:

- Em cứ cắt bỏ nó thì tôi cứ thắt và đeo vào tay của em, đó sự nhẹ nhàng nhất tôi dành cho em.

3. Chương 3

Chiều, Thiên Ân nắm lấy tay nhóc tí khoảng chừng bảy tuổi tung tăng cùng anh đi trên dãy hành lang sau khi hai chú cháu cùng nhau dạo chơi sau vườn.

- Chú Ân ơi, con muốn sau này lớn lên đẹp trai như chú... Nhìn chú còn đẹp hơn cả ba con nữa...

Nhóc nói chậm từng câu từng chữ vô cùng dễ thương cùng ánh mắt long lanh ngược lên nhìn Thiên Ân. Anh chỉ cười lấy tay xoa đầu nhóc, nói giọng ôn nhu:

- Thằng nhóc Bạch Tuột ngốc này, không được nói như vậy biết chưa. Chú không đẹp như con nghĩ đâu, chỉ xấu như những hoàng tử trong truyện cổ tích mẹ hay kể cho con nghe thôi.

Cứ thế hai chú cháu dắt tay nhau đi, Thiên Ân đưa Bạch Tuột về phòng với mẹ của nó thì chợt dừng lại khi thấy Vũ Nhi từ trong phòng của hai người bước ra, hình như định đi đâu đó thì Dương Tuấn từ trong phòng của anh ta đi ra nhìn thấy cô liền kéo đi tới đứng sau góc tường gần đó tránh sự nhìn thấy của mọi người trong nhà.

- Anh làm cái gì vậy, lỡ ai đi ngang qua nhìn thấy thì sao?

Vũ Nhi gần giọng nói khê đủ để hai người nghe thấy, ánh mắt khó chịu nhìn Dương Tuấn.

- Anh chỉ muốn đưa em cái này rồi đi liền!

Dương Tuấn nói rồi lấy trong túi ra một chiếc nhẫn đính viên kim cương, anh nắm lấy bàn tay của Vũ Nhi rút chiếc nhẫn cưới ở ngón áp út cô đang đeo tháo ra ném đi rồi đeo vào cho cô, khiến cô vô cùng bất ngờ.

Chiếc nhẫn cưới bằng bạc đó lặn dưới sàn phẳng tới đụng ngay giày của Thiên Ân, ánh mắt anh nhìn chiếc nhẫn cảm thấy trong lòng như sục sôi. Bạch Tuột cúi xuống nhặt lấy vội ngẩng đầu nhìn anh nói:

- Chú Ân ơi, cái nhẫn dưới chân chú này.

Thiên Ân cầm lấy cái nhẫn siết chặt trong lòng bàn tay, ánh mắt nhìn bóng dáng hai người đó lấp ló sau góc tường. Có vẻ như lời cảnh cáo của anh với Vũ Nhi vô tác dụng.

- Chiếc nhẫn này là quà anh mua ở bên Châu Âu để làm quà tặng em đấy. Giờ anh sẽ đưa em đi đâu đó rồi về nhà trước bữa ăn tối, sẽ không ai phát hiện đâu.

Dương Tuấn nói giọng đều đều rồi nắm tay Vũ Nhi kéo đi, trong khi cô chẳng muốn chút nào vì sợ vợ của anh biết được cũng như Thiên Ân và mọi người trong nhà nhưng bị anh lôi đi.

Bất chợt cả hai đứng khựng lại khi nhìn thấy Thiên Ân đang đứng phía trước mặt cùng với Bạch Tuột – con của Dương Tuấn, Vũ Nhi vội hất tay Dương Tuấn ra vội về lúng túng và hoảng hốt. Riêng Dương Tuấn vẫn giữ thái độ bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Có vẻ như anh hai với vợ của tôi thân thiết quá vậy, mới chỉ gặp nhau chào hỏi lúc sáng thôi mà đã nói chuyện gì với nhau đâu?

Thiên Ân nói giọng đầy mỉa mai cùng với nụ cười nhạt trên môi nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén, khiến Dương Tuấn và Vũ Nhi như chợt dạ cảm giác hơi bối rối.

- Ba ơi...

Bạch Tuột lon ton chạy tới chỗ Dương Tuấn nở nụ cười đầy đáng yêu, Dương Tuấn cúi xuống bông nhóc lên nhưng không quên đánh mắt nhìn sang Vũ Nhi.

Thiên Ân đi tới nắm lấy tay Nhi tháo chiếc nhẫn kim cương ra thả xuống nền trầm giọng nói nhưng không quay sang nhìn Dương Tuấn:

- Chiếc nhẫn kim cương này không phù hợp với vợ của tôi, anh nên đi tặng cho vợ của mình thì hơn. Còn nữa, anh nên nhớ rằng cô ấy là vợ tôi, anh nên làm tốt bổn phận của một người chồng và một người ba thì tốt hơn, Bạch Tuột còn nhỏ chưa biết gì nhưng sau này lớn nó cũng sẽ giống anh đấy.

Dứt lời, anh đưa Vũ Nhi rời khỏi đây ngay lập tức để lại phía sau ánh mắt nổi lên tia lửa giận dữ của Dương Tuấn khi nghe anh nói vậy.

“Dù là vợ của mày nhưng cô ấy đã thuộc sở hữu của tao từ lâu. Tại sao cái gì mày cũng có chứ? Được mở công ty riêng trong khi tao vẫn còn phải làm cái chức vị Giám đốc trong công ty mang tiếng xã hội đen chứ? Giờ cô ấy cũng là vợ của mày, tao không phục.”

...

Chiếc xe ghi trắng lặn bánh trên đoạn đường cao tốc với tốc độ thật nhanh, Vũ Nhi ngồi trong xe cảm thấy vô cùng lo sợ, hai tay siết chặt vào tà váy trong khi Thiên Ân tập trung lái xe, cả hai không nói không rằng khiến cho bầu không khí trong xe vô cùng căng thẳng.

Anh lái xe dừng lại ở một căn nhà nhỏ ven biển, Vũ Nhi chợt nhận ra đây là nơi cô và ba cô sống, điều đó khiến cô vô cùng ngạc nhiên quay sang nhìn anh nhưng anh mở cửa xe đi xuống. Cô vội xuống xe ngay lập tức chạy tới ô chầm lấy ba của mình mà khóc lóc:

- Ba à con nhớ ba nhiều lắm! Đạo này nhìn ba gầy gò ốm yếu quá...

- Con chào ba!

Thiên Ân nói, khẽ gật đầu thể hiện sự kính trọng rồi quay người đi thẳng ra biển để hai cha con Vũ Nhi nói chuyện.

Ông buông nhẹ Vũ Nhi ra rồi cũng cô đi tới ghé đá gần đó ngồi xuống, ông nhìn con gái mình mà cảm thấy xót xa và có lỗi, ông nhìn cô ôn tồn nói:

- Vũ Nhi này, giờ con không cần phải lo cho ba đâu, nợ nần cũng trả hết rồi, con hãy sống yên phận làm vợ của cậu Thiên Ân đi. Ba cũng biết được, con đã từng qua lại với cậu Dương Tuấn phải không? Sao con lại không nói cho biết chứ?

Nghe ba cô nói vậy có phần hơi bất ngờ, vội lên tiếng:

- Con xin lỗi vì không nói cho ba biết. Nhưng còn chuyện sống yên phận làm vợ của anh ta thì con không muốn, con sẽ ly hôn với anh ta dù sao số nợ này cũng do anh ta tự nguyện đứng ra trả cơ mà. Sống một người không yêu làm sao có hạnh phúc hả ba, nhà anh ta toàn xã hội đen khét tiếng cả thành phố này, lỡ như anh ta giết người con không muốn dính dáng.

- Vậy con yêu cậu Dương Tuấn kia cũng là con trai của xã hội đen đấy, còn nữa nó lại có vợ con rồi không lẽ con định phá vỡ hạnh phúc gia đình người ta hay sao hả con?

- Con...

Vũ Nhi ấp úng không biết nói gì khi nghe ông nói vậy, cô chỉ biết cúi gằm mặt xuống mà khóc cho số phận bèo dạt của mình.

Ông biết nỗi khổ của cô nhưng thật sự cô lấy được Thiên Ân là điều may mắn đối với cô, kể cả đối với ông khi ông mang ơn Thiên Ân vì anh đã cứu hai cha con ông. Ông khẽ đặt tay lên vai vỗ nhẹ an ủi cô:

- Vũ Nhi, cho dù có nói gì đi chăng nữa thì chúng ta vẫn nợ cậu Thiên Ân đấy con à, ba nghĩ cậu Thiên Ân là một người tốt chứ không như những lời đồn đại nói đâu. Chẳng qua cậu ấy sinh ra trong một gia đình có gia thế xã hội đen thôi. Chúng ta phải trả nợ cho cậu ấy con à... Ở lâu biết đâu một thời gian con sẽ có tình cảm với cậu ấy thì sao?

- Sẽ không bao giờ! Vì trong lòng con chỉ có có yêu một người là Dương Tuấn mà thôi, không có ai thay thế được anh ấy trong trái tim con đâu. Chỉ cần trả nợ anh ta thôi chứ gì, được thôi con sẽ tìm cách trả nợ cho anh ta để thoát khỏi cuộc sống không tự do đó.

Vũ Nhi nói giọng dứt khoát với nét mặt vô cùng nghiêm túc, ánh mắt thể hiện sự quyết tâm.

- Ba phải nói con bao nhiêu lần, thằng Dương Tuấn đã có vợ rồi là anh trai của Thiên Ân, chồng con đấy. Sao con cứ cố chấp vậy? Con phải biết ơn vì Thiên Ân đưa con tới đây thăm ba đấy. Đừng để ba nghe bất cứ lời đồn nào về việc con với thằng Dương Tuấn qua lại với nhau đấy.

Dứt lời, ông đứng dậy đi vào trong nhà khi cố thuyết phục đứa con gái cứng đầu của mình.

Về tới nhà, Thiên Ân bước vào phòng trước rồi đến Vũ Nhi, cô đóng sầm cửa lại khóa chốt cửa lại đi tới đứng trước mặt anh gần giọng nói:

- Anh chỉ cần tôi trả nợ thôi chứ gì? Được thôi tôi sẽ trả nợ cho anh, để tôi có thể được tự do.

- Vậy thì em lấy gì trả nợ tôi?

Thiên Ân bình thản đáp lại, ánh mắt nhìn cô không cảm xúc gì.

Không chần chừ hay suy nghĩ gì, Vũ Nhi kéo tuột váy xuống để lộ thân hình trắng trẻo, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Thiên Ân hiện rõ sự nhẫn nại và chịu đựng, hai tay gồng lên.

- Giờ anh muốn làm gì tôi thì làm đi, tôi tự nguyện rồi đấy!

Thiên Ân nhếch môi cười nhạt đầy sự khinh bỉ, anh lên giọng:

- Thân thể của em vốn dĩ đâu còn trong sạch khi mà em với anh trai tôi đã có những đêm mặn nồng bên nhau, chẳng phải anh trai tôi đã nói như vậy sao? Em nghĩ chỉ để tôi làm gì thân thể em là có thể trả nợ được sao, thứ tôi cần là trái tim em kia. Chắc chẳng có thằng ngốc nào như tôi, lại yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên ở lần gặp năm đó mà cố gắng đi tìm em, cô gái tên Vũ Nhi là em đấy. Em sẽ chẳng bao giờ trả hết nợ cho tôi từ khi em là vợ tôi.

“Cốc... Cốc...”

Tiếng gõ cửa, Vũ Nhi vội lên giường kéo chăn che lại, Thiên Ân đi ra mở cửa thì quần gia Lim ở ngay trước mặt nói:

- Mời cậu chủ với cô chủ xuống ăn cơm cùng với mọi người.

- Được rồi, con sẽ xuống!

Nói rồi, Thiên đóng cửa đi tới nhìn Vũ Nhi với ánh mắt lạnh lẽo.

- Thay đồ đi rồi xuống ăn tối cùng mọi người. Còn nữa, tôi muốn nhắc em một điều và cũng là cuối cùng tôi nói, đừng cố gắng giữ lấy tình yêu của một người đàn ông đã có vợ, hãy nghĩ đến con của họ và cả danh tiếng của gia đình này. Nếu chuyện tình của hai người lộ ra ngoài, anh trai tôi vướng vào tin đồn ngoại tình khiến chị dâu và cháu trai tôi đau lòng, thì tôi sẽ không tha cho em đâu, nên nghĩ cho ba em và người khác đi.

Dứt lời, Thiên Ân bỏ ra ngoài.

Lúc này Vũ Nhi chợt bật khóc, hai tay siết chặt vào mền mà cảm thấy uất nghẹn ở cổ.

...

Trong bàn ăn tối, Thiên Ân và Vũ Nhi là người xuống cuối cùng trong khi mọi người đã có mặt đầy đủ. Vừa nhìn thấy Vũ Nhi xuất hiện anh đưa mắt nhìn cô chăm chăm, Thiên Ân thấy được nhưng làm ngơ coi như không biết gì.

- Sẵn có mặt đầy đủ ở đây, ta có chuyện muốn nói với Dương Tuấn và Thiên Ân! Giờ ở tập đoàn cái vị trí Tổng giám đốc đang còn trống, ta muốn Thiên Ân về giúp ta điều hành công việc giúp ta, sẵn tiện để vợ con làm thư kí luôn đi chứ ở nhà làm gì. Còn Dương Tuấn chuyển qua làm bộ phận tài chính cho ba.

Ông nói giọng đều đều, bàn giao công việc cho hai đứa con trai của mình.

- Vâng thưa ba!

Thiên Ân gật đầu đáp còn Dương Tuấn chẳng phản ứng gì chỉ cảm thấy vô cùng bức tức khi ba cho Thiên Ân về điều hành ở tập đoàn.

- Mẹ ơi, sao con cứ thấy ba nhìn cô Vũ Nhi hoài vậy mẹ? Nãy giờ con bảo ba gấp cho con miếng thịt bò mà ba cứ bơ ra hoài.

Bạch Tuột cắn nhằn lên tiếng khiến Dương Tuấn như nhớ người quay sang nhìn Hiên và nhóc.

- Anh làm gì để con nói vậy?

Hiên nói, ánh mắt đa nghi nhìn Dương Tuấn khi thấy biểu hiện của anh rất lạ kể từ lúc đi công tác về khi thấy sự xuất hiện của Vũ Nhi.

Dương Tuấn thấy vậy vội gấp miếng thịt bò bỏ vào bát của Bạch Tuột, đưa tay xoa đầu nhóc nói:

- À anh có làm gì đâu... Ba có nhìn cô Vũ Nhi đâu Bạch Tuột, ba nhìn lung tung đó mà...

Thiên Ân mặc kệ không quan tâm, gấp lấy con tôm bỏ bát cho Vũ Nhi làm cô có chút ngạc nhiên và ngượng ngùng. Cô gấp con tôm định ăn thì bất chợt cảm thấy cổ họng như muốn trực trào.

“Oe... Oe...”

Vũ Nhi lấy tay bịt miệng vội đứng dậy chạy thẳng vào phòng sinh nôn hết những gì trong bụng khiến ai nấy đều vô cùng bất ngờ, đặc biệt là Dương Tuấn và Thiên Ân.

Cả hai người đều đứng dậy cùng một lúc chạy tới xem thử thì thấy Vũ Nhi đã nằm bệt dưới nền ngất đi.

Dương Tuấn định bế Vũ Nhi đi, vừa chỉ mới chạm vào tay cô thì bị Thiên Ân hất ra rồi bế cô lên, mà nói với anh trai một câu ngắn gọn:

- Đây vợ tôi!

- Vũ Nhi sao vậy? Thôi em mau đưa em dâu lên phòng đi, để chị gọi bác sĩ tới!

Hiên nói rồi cầm lấy điện thoại ra bấm số gọi nhưng trước khi gọi, cô đưa ánh mắt hoài nghi nhìn Dương Tuấn nói:

- Sao anh có vẻ quan tâm vợ của cậu ba vậy?

Dương Tuấn có chút lúng túng nhưng nhanh chóng lấy lại bình thường đáp:

- Ủ... Thì... anh em trong nhà quan tâm nhau chút thôi mà...

...

Trong phòng Thiên Ân.

- Không có gì đáng lo đâu, cô ấy mang thai nên cơ thể mới yếu vậy thôi.

- Có thai sao?

Thiên Ân thốt lên vô cùng bất ngờ khi nghe bác sĩ nói, đôi đồng tử giãn rộng nhìn Vũ Nhi đang nằm bất tỉnh trên giường.

- Chắc do ăn uống không điều độ với lại lo lắng đến dẫn đến suy nhược cơ thể thôi. Chỉ cần nghỉ ngơi và ăn uống đầy đủ là được, tôi sẽ kê vài đơn thuốc bổ cho cô ấy.

Bác sĩ nói rồi đi khỏi phòng.

Thiên Ân ngồi phịch xuống bên cạnh giường, tay nắm chặt vật nệm siết lại trong sự bức tức nhưng không để lộ qua khuôn mặt mà cổ tỏ ra bình thường.

- Chúc mừng em nhé, Thiên Ân!

Hiên nói, tỏ ra vui mừng riêng Dương Tuấn thì không phản ứng gì nhưng cảm thấy có gì đó lo sợ, ánh mắt nhìn Vũ Nhi một cách chú mục.

Vân Nhi chợt tỉnh lại, ánh mắt lơ đãng cảm thấy mọi thứ xung quanh quay cuồng, nét mặt cô tái nhợt hẳn đi, cô chống tay ngồi dậy.

- Hai người ra ngoài đi, em có chuyện riêng muốn nói với vợ của em!

Hiên nghe Thiên Ân nói vậy nên đi ra ngoài, Dương Tuấn chần chừ còn chưa chịu đi nhưng thấy ánh mắt trừng lên nhìn anh của Thiên Ân khiến anh giật mình nên đành đi ra ngoài.

Hai người họ vừa đi khỏi, Thiên Ân bóp chặt lấy tay Vũ Nhi gần giọng nói:

- Em có thai rồi đấy, em vui lắm phải không? Vì đứa con này là của anh trai tôi mà, em hài lòng lắm chứ gì?

- Có thai? Tôi có thai sao?

Vũ Nhi nói, ánh mắt vô cùng ngạc nhiên Thiên Ân khi nghe anh nói. Cô không ngờ rằng mình lại có thai với Dương Tuấn, thỏa nào cô lại thấy có thể mình dạo gần đây rất lạ, thường xuyên cảm thấy buồn nôn và chóng mặt, cô cảm thấy vui khi mình mang trong mình giọt máu của người mà cô yêu, cho dù có thể nào thì cô cũng phải giữ đứa con này, cô lên tiếng:

- Nếu như đã vậy, thì anh sẽ làm gì tôi nào? Đương nhiên tôi phải vui vì tôi có con rồi.

- Rồi em sẽ làm sao khi đứa con của em không có ba? Mọi người trong nhà này nghĩ đứa con trong bụng em là của tôi đấy.

Thiên Ân nhìn nói giọng đều đều, nét mặt trở nên lạnh.

- Tôi sẽ không để đứa con này làm giấy khai sinh mà có tên không phải là ba nó. Đứa con này là của tôi và...

- Nếu như muốn giữ đứa con này, thì em nhất định phải để cho mọi người biết rằng đây là con của tôi. Về sau đừng nhắc tên ba của nó cho nó nghe khi được sinh ra lớn lên và đứa con này chỉ biết rằng ba nó tên là Thiên Ân mà thôi. Tôi làm như vậy là tốt cho em đấy! Đừng có làm con giáp thứ 13 vào gia đình nhỏ của anh trai tôi, cháu tôi cũng phải có ba và gia đình hoàn hảo của nó!

- Không bao giờ, tôi sẽ không bao giờ để anh làm ba của con tôi đâu, ba của nó duy nhất chỉ có Dương Tuấn thôi!

Vũ Nhi cố chấp đáp lại, với vẻ mặt cương quyết.

Thiên Ân cảm thấy nực cười khi nghe cô nói vậy, anh nhếch môi nói;

- Được thôi, vậy em đi nói với anh ta rằng em đã có thai với anh trai tôi đi? Xem thử anh ta sẽ giải quyết như thế nào. Tôi nói cho em biết không phải loại người đàn ông cũng tin tưởng được đâu. Tôi biết rõ bản chất của anh trai hơn ai hết đấy, em đừng nghĩ sẽ hiểu hết về anh ta.

- Anh im đi và đi ra ngoài cho tôi, tôi không muốn nghe anh nói gì nữa.

Vũ Nhi quát, đưa tay chỉ thẳng ra phía cửa.

- Được thôi, tôi sẽ ra khỏi đây. Nhưng tôi cho em hai lựa chọn, một là làm con giáp thứ 13 để đưa con đó có được ba ruột của nó và cướp mất ba của cháu trai tôi, hai là làm vợ tôi và tôi sẽ làm ba của nó. Đây sự khoan nhượng cũng như là tình yêu của tôi dành cho em đấy.

Dứt lời, Thiên Ân đi ra ngoài một cách thờ ơ và lạnh lùng.

4. Chương 4

Vũ Nhi nằm phịch xuống giường mà khóc trong thâm lặng, nhớ lại những tháng này cô với Dương Tuấn bên nhau.

Cô quen anh lúc tình cờ gặp anh đang nghỉ dưỡng ở gần bãi biển nơi cô ở, hai người tới với nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên bởi tiếng sét ái tình đánh ngang qua và hai người tìm hiểu nhau từ đó, đã quen nhau hơn một năm. Cho tới một ngày cô quyết định trao cho cái đáng giá của một người con gái cho anh và cứ thế anh hay lui tới, hai người gặp nhau ở khách sạn, cô đã giấu không nói cho ba của mình biết.

“Có lẽ mình đã quá cố chấp chăng? Anh Tuấn đã có vợ và con, mình không muốn làm con giáp thứ 13 phá hoại hạnh phúc của họ được, cũng trách mình đã không tìm hiểu kĩ gia đình anh để lao vào cuộc yêu không phân định và rồi có con ngoài ý muốn...”

Ngày hôm sau, Thiên Ân đang đứng trước gương cài từng khuy nút áo sơ mi trắng chuẩn bị đi tới tập đoàn làm việc theo yêu cầu của ba anh, dù sao thì ba anh cũng tuổi già sức yếu rồi nên anh sẽ giúp ba điều hành những công việc còn lại mặc dù tuổi đời của anh còn rất trẻ, với những gì anh từng đi du học ở Pháp thì anh cũng tích lũy được kinh nghiệm cho mình.

Anh chợt nghĩ lại tới chuyện hôm qua, có lẽ những gì anh nói với Vũ Nhi mong cô sẽ hiểu ra và không có cố chấp nữa. Anh không muốn có chuyện gì xảy ra trong gia đình của mình cả.

Vũ Nhi từ trong phòng thay đồ đi ra, cô mặc đơn giản với bộ đầm màu đen kiêu sa cùng với tóc dài uốn lượn bồng bềnh, cô đi tới đứng trước mặt Thiên Ân nhẹ giọng nói:

- Tôi sẽ làm vợ anh, làm theo những gì anh muốn. Anh không thấy mình là người chịu thiệt khi yêu tôi sao, trong khi tôi yêu người khác và có con với người đó?

- Yêu một người đâu cần có lý do, tôi chẳng thấy mình chịu thiệt chỗ nào cả. Chỉ là... tôi đang yêu nhầm người nhưng lại không muốn buông tay.

Thiên Ân trả lời với nét mặt bình thản, ánh mắt nhìn Vũ Nhi chứa đựng cảm xúc gì đó khó tả, trái tim anh như chệch đi một nhịp khi nơi ra lời vừa rồi.

- Thôi hôm nay ở nhà nghỉ ngơi, khi nào khỏe rồi hãy đi làm.

Dứt lời, Thiên Ân đi thẳng ra khỏi phòng với vẻ mặt lạnh nhạt.

“Cốc... Cốc”

Tiếng gõ cửa, Vũ Nhi đi tới mở thì bất ngờ Dương Tuấn đi vào đóng chặt cửa lại sau khi Thiên Ân vừa mới rời khỏi chưa được bao lâu.

- Sao anh lại vào đây, lẽ như mọi người biết được thì sao?

Vũ Nhi gằn giọng nói, ánh mắt khó chịu nhìn anh.

- Vũ Nhi này, có phải cái thai đó là của anh phải không?

Dương Tuấn nhìn Vũ Nhi gặng hỏi.

- Đúng, cái thai này là của anh không phải của Thiên Ân vì Thiên Ân chưa hề đụng chạm bất kì vào em ngoại trừ anh.

Vũ Nhi nói giọng dứt khoát với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Dương Tuấn nghe Vũ Nhi nói vậy, nắm lấy tay cô rồi nhìn thẳng vào mắt nói:

- Nghe anh nói đây Vũ Nhi, anh nghĩ hay là em bỏ đứa bé này đi khi nó chưa hình thành? Anh sợ nếu như chuyện này bị ai đó phát hiện thì sẽ không hay đâu, danh tiếng của anh sẽ bị hạ thấp và anh bị coi là kẻ ngoại tình. Vốn dĩ ở tập đoàn mọi người thường hay nghĩ anh là hạnh phúc có vợ đẹp con ngoan, nếu ba của vợ anh biết được sẽ rút hết vốn đầu tư ở tập đoàn thì anh không biết nói với ba của anh sao luôn đấy.

- Anh à, anh nói gì vậy... Bỏ đứa con này là sao? Rốt cuộc anh cũng vì cái danh tiếng đó mà bắt em bỏ con sao?

Vũ Nhi gằn giọng nói, ánh mắt bất ngờ khi nghe Dương Tuấn nói những lời như vậy, thật sự trong lòng cô như đau thắt lại vậy.

- Anh xin lỗi, nhưng anh không muốn chúng ta có con, có Bạch Tuyết là quá đủ rồi. Anh chỉ cần em thôi, anh muốn nắm em, sở hữu em khi chỉ có hai chúng ta thôi. Anh không muốn có thêm một đứa con nào nữa vì nó là sự ràng buộc giữa anh và em. Cũng giống như Bạch Tuyết – con anh, vì có nó nên anh không thể ly hôn với cô ấy đấy. Anh không thích có bất kì một sự ràng buộc nào giữa chúng ta.

Dương Tuấn nói một tràng những đã gì nghĩ, lúc này anh mới bộc lộ bản chất thật sự của mình, khiến Vũ Nhi cảm thấy vô cùng thất vọng.

Cô cứ nghĩ rằng anh sẽ vui khi biết cô và anh sắp có con với nhau, nhưng không anh lại muốn từ bỏ nó, ánh mắt cô chợt đỏ hoe lắng đọng nước mắt nhìn anh nói:

- Anh có yêu em thật lòng không hay chỉ yêu vẻ bề ngoài của em thôi? Em nói cho anh biết, em sẽ không bỏ đứa con này đâu. Chỉ ít, Thiên Ân còn tự nguyện làm ba của nó mặc dù biết là con của anh.

Dứt lời Vũ Nhi quay người định đi khỏi đây thì bị Dương Tuấn kéo tay giữ lại.

- Nghe anh nói Vũ Nhi, Thiên Ân thật sự tự nguyện làm ba của con chúng ta sao?

- Phải!

- Em tin lời nó nói sao? Nó nói vậy là để lấy lòng em thôi, chưa chắc gì nó để đứa con của em được sống có khi chết ngay trong bụng đấy.

- Bỏ ra!

Vũ Nhi hất mạnh tay Dương Tuấn ra mở cửa đúng lúc Thiên Ân đứng ngay ở trước mặt làm cô như đứng hình, vội lấy tay gạt đi giọt nước trên mặt, gằn răng đôi đồng tử nhìn anh. Dương Tuấn như đờ người khi sự xuất hiện bất thành linh của Thiên Ân.

Thiên Ân quên một số tài liệu nên quay lại lấy nhưng chưa bước vào phòng thì nghe cuộc nói chuyện nên anh đứng ở ngoài. Nét mặt anh trở nên lạnh tanh đi tới chỗ anh trai mình trầm giọng nói:

- Anh nghĩ tôi là loại ác nhân ác tính hay sao mà giết một sinh linh chưa chào đời? Hay một kẻ bắt cô gái mình yêu như anh đi bỏ đứa con này, vì sợ mất thể diện. Thì ra anh cũng chẳng muốn có Bạch Tuyết ngay

khi nó sinh ra, anh lo làm tốt bổn phận làm chồng của mình đi. Còn nữa, đây là phòng của tôi, anh đừng tự tiện xông vào.

Dứt lời, anh quay người đi tới nắm tay Vũ Nhi rời khỏi đây.

Tại Coffee House trước tập đoàn Thiên Gia.

- Đứng đây đợi đi, tôi vào trong mua thứ gì đó cho em rồi lên phòng làm việc!

Thiên Ân nhìn Vũ Nhi nói rồi đi vào trong coffee house để cô đứng đây một mình, nét mặt cô hiện rõ sự thoáng buồn, cô lấy tay sờ lấy bụng mình cảm thấy hụt hẫng khi Dương Tuấn nói bỏ đứa con này.

Đang suy nghĩ mông lung thì bất chợt có một chiếc mô tô từ đâu phóng tới mất định hướng lao tới chỗ cô đang đứng.

- Coi chừng!

Thiên Ân hét lên lao tới kéo lấy Vũ Nhi vào, còn người lái mô tô đó thì va vào thành chắn ngã nhào xuống.

Vũ Nhi giật mình như đờ người với nét mặt vô cùng hoảng hốt, tim đập thành thịch như muốn rơi ra ngoài, ánh mắt cô giãn căng nhìn Thiên Ân khi cô đang ở gọn trong vòng tay của anh.

- Không sao chứ?

Thiên Ân buông nhẹ cô ra hỏi, ánh mắt lo lắng nhìn cô.

- Không sao, cảm ơn anh!

Vũ Nhi nhẹ giọng nói, nét mặt vẫn còn chút sợ hãi nhưng nhanh chóng trở lại bình thường.

- Chúng ta vào trong thôi!

Nói rồi, Thiên Ân đưa Vũ Nhi vào trong tập đoàn để lên phòng làm việc trong sự nhòm ngó của những nhân viên có mặt ở đây, vì đây là đầu lần tiên họ được nhìn thấy mặt cậu con trai thứ của chủ tịch Tư Thông đến làm việc.

Trong phòng làm việc, cả bầu không khí trong phòng trở nên im lặng vì Thiên Ân và Vũ Nhi chẳng ai nói gì, cô thì ngồi cầm ly sữa uống vài ngụm còn anh ngồi đối diện với cô cầm hai sợi dây len màu đỏ đan lại với nhau với nét mặt trầm tư.

Vũ Nhi nhìn cử chỉ đan dây của anh cảm thấy có điều gì đó thắc mắc, lúc này cô mới nhìn kĩ khuôn mặt anh, có vẻ gì đó trong ấm ngoài lạnh, sức chịu đựng và nhẫn nại, biết đối nhân xử thế, cô thầm suy nghĩ:

“Ai lấy người con trai này thật sự rất hạnh phúc, giống như ba mình nói lấy anh ấy là một điều may mắn vì anh là một người tốt dù sinh ra trong vỏ bọc của gia đình xã hội đen khét tiếng. Nhưng suy cho cùng thì anh ấy lấy mình là một điều thiệt thòi vì chỉ có tình yêu từ một phía, đã vậy còn tự nguyện đứng ra làm ba đứa con chưa chào đời trong khi ba ruột nó thì muốn bỏ đi.”

- Sao em nhìn tôi chằm chằm vậy? Có phải đang suy nghĩ về tôi phải không?

Thiên Ân lên tiếng nhưng không ngược mặt lên nhìn Vũ Nhi vẫn dán mắt tập trung đan dây len Vũ Nhi có chút giật mình lúng túng vội đáp lại:

- Tôi đâu có nghĩ về anh, chỉ nghĩ băng quơ thôi. Mà anh cũng biết đan dây len sao?

Nghe Vũ Nhi hỏi vậy, anh mỉm cười nhìn cô trầm giọng nói:

- Tôi biết đan dây len này từ ba của tôi, tôi đã từng hỏi ông ấy rằng tại sao lại đan dây len màu đỏ để làm gì thế và ông ấy đã trả lời rằng, dây len màu đỏ là sợi tơ duyên để thắt chặt và giữ lấy người mình yêu. Ông ấy rất yêu vợ của mình và tôi đã học đan từ ông ấy. Tuy ông ấy là một người bị mọi người cho ác độc giết người không chớp tay, nhưng ông ấy làm đúng chứ không có gì sai cả, ông ấy chỉ thay pháp luật trừng trị những tên làm những việc sai trái thôi, trường hợp của ba em vì lúc trước ba em có gây thù chút oán với ba tôi, ba em đã từng làm cho tập đoàn nhà tôi suýt phá sản đấy chắc em không biết điều này. Nhưng mọi chuyện đã qua rồi, không nên nhắc lại làm gì.

Vũ Nhi im lặng không nói gì khi nghe những lời Thiên Ân nói vừa rồi, cô lại thầm nghĩ: “Cảm thấy con người rất tình cảm, nhưng mình liệu có nên tin người này hay không? Bản tính con người luôn đổi thay.”

Thiên Ân đứng dậy đi tới ngồi bên cạnh Vũ Nhi khiến cô ngạc nhiên rồi nắm lấy tay cô kéo lại thắt sợi dây anh vừa mới đan xong cho cô, nghiêng đầu sang nhìn cô nói:

- Em lại cắt sợi dây tôi đeo cho em rồi phải không?

Vũ Nhi buông tay anh ra mà không nói gì, chỉ cảm thấy có chút áy náy khi ngồi gần anh như thế này. Anh chỉ lại mỉm cười, khẽ vụt ra một tiếng thở dài rồi nói:

- Năm đó tôi tình cờ gặp em tại khách sạn Thiên Gia lúc em vấp phải chân tôi mà té, em lại ngồi cạnh tôi nở nụ cười thật tươi khiến tôi cảm thấy vô cùng ấn tượng và lưu giữ nụ cười của em trong đầu, em đã tự nói mình tên Vũ Nhi, tôi đã vội thắt dây len vừa mới đan xong vào tay em để sau này dễ nhận ra nhau hơn. Từ đó tôi chỉ mong rằng sẽ gặp lại em một lần nữa và rồi tôi cũng tình cờ nhìn thấy em đang nhặt vỏ sò trên bãi cát gần biển, cứ thế tôi hay quan sát em từ phía xa cho tới khi tôi đi du học thì không còn biết em sống như thế nào nữa. Cũng may em vẫn còn giữ cái vòng tay tôi đan lúc đó nên tôi mới nhận ra em, nhưng tiếc em đã cắt bỏ nó.

Vũ Nhi không ngờ rằng Thiên Ân lại theo mình lâu như vậy mà cô lại không biết, lúc đó đôi khi cô cũng bắt gặp một cậu thiếu niên với mái tóc hoe nâu nhìn cô nhưng lại né tránh lúc cô định đi tới bắt chuyện. Cô nhẹ giọng nói:

- Nếu như lúc đó anh tới sớm hơn thì tôi đã yêu anh rồi!

- Phải, đáng lẽ ra tôi nên tới sớm hơn chỉ là... tôi đã để chậm một bước và bỏ lỡ cơ hội đó!

5. Chương 5

Vũ Nhi ngồi trong phòng cả ngày không biết làm gì, cảm thấy vô cùng nhàm chán khi Thiên Ân bảo cô nghỉ ngơi không cho cô làm bất cứ thứ gì, mọi giấy tờ tài liệu anh sắp xếp làm hết rồi đi họp còn chưa thấy trở về phòng.

“Mình đi ra ngoài kiếm gì đó ăn sẵn tiện đi dạo xem thử như thế nào, chứ ở trong phòng làm việc này hoài mình sắp mọc rễ tới nơi rồi!”

Vũ Nhi than thở và quyết định đứng dậy đi ra khỏi đây.

Cô chậm bước đi thẳng trên dãy hành lang qua các dãy phòng, ánh mắt nhìn ngó xung quanh quan sát mọi thứ thì bất chợt cô gặp Dương Tuấn đang đi tới đây.

- Vũ Nhi!

Dương Tuấn gọi tên cô, bất ngờ khi lại gặp cô ở đây.

Cô thấy vậy vội quay người đi nhanh về phòng làm việc của Thiên Ân vì không muốn gặp mặt Dương Tuấn và càng không muốn nói chuyện với anh ta, sau những gì anh nói lúc sáng khi còn ở nhà. Nhưng cô chưa kịp đi thì bị Dương Tuấn nhanh hơn một bước nắm lấy cánh tay cô giữ lại gần giọng nói:

- Sao thấy anh em lại né tránh vậy Vũ Nhi? Mà em làm gì ở đây thế?

Vũ Nhi nhăn mặt khó chịu, cảm thấy cánh tay đau bị Dương Tuấn bóp mạnh vào, cô cố giật tay mình lại mà nói:

- Bỏ ra, anh đang làm em đau đấy. Đang ở nơi làm việc không tiện nói chuyện có gì chúng ta nói chuyện sau.

- Anh không bỏ nếu em không chịu nghe anh nói. Hết giờ làm anh sẽ đưa em đến bệnh viện để bỏ đứa con này, anh xin em hãy nghĩ đến tình yêu của chúng ta, chỉ có hai chúng ta thôi và sẽ không có bất cứ thứ gì ràng buộc cả.

Dương Tuấn nói, ánh mắt trừng lên nhìn cô đầy nghiêm túc như đang ép buộc cô vậy.

Nghe Dương Tuấn nói như vậy cô càng muốn né tránh và chạy trốn khỏi anh hơn khi anh bắt cô đi bỏ đứa con này, nhưng không được khi anh cứ nắm chặt lấy cánh tay cô không cho cô đi.

- Thả em ra, đây gần chỗ phòng họp mọi người sẽ thấy đấy!

Vũ Nhi gần giọng nói, nét mặt hiện rõ sự bức tức.

- Thả cô ấy ra, anh đang đau vợ tôi đấy!

Thiên Ân đi tới kéo Vũ Nhi lại về phía mình, ánh mắt sắc bén cùng với tia nhìn đầy sự giận dữ khi Dương Tuấn quấy rối ở đây, trong khi lại là vợ của anh.

- Anh làm gì em dâu vậy, Dương Tuấn?

Hiên thắc mắc nói với ánh mắt hiếu kì nhìn anh, cô cùng với Thiên Ân vừa mới từ phòng họp về.

- Không có gì đâu, chỉ là do xích mích một số chuyện trong công việc thôi!

Dứt lời Dương Tuấn vội đi khỏi đây để tránh ánh mắt đa nghi của vợ mình đang nhìn.

- Không sao đấy chứ? Để tôi đưa em về!

Thiên Ân ôn tồn nói với nét mặt lo lắng, khoác vai Vũ Nhi đưa cô đi khỏi đây. Lúc này thật sự cô mới cảm nhận được sự quan tâm của anh dành cho cô, quả thực người con trai này để vụt mất thì rất tiếc.

Về tới nhà, Vũ Nhi ở trên phòng nghỉ ngơi còn Thiên Ân ở dưới bếp pha sữa để đem lên cho cô uống. Đang định đổ nước nóng vào thì chợt tiếng chuông điện thoại reo lên, anh đi ra chỗ khác nghe máy vì có người giúp việc ở đó nên nghe không có tiện. Nhưng trước khi nghe điện thoại anh nhờ một người giúp việc rằng:

- Pha nước vô sữa hộ tôi!

Phải một lúc lâu anh mới quay lại sau khi kết thúc điện thoại và bưng sữa lên phòng cho Vũ Nhi.

Anh mở cửa bước vào thấy Vũ Nhi đang nằm trên người với vẻ mặt mệt mỏi, anh đi tới ngồi xuống cạnh giường đỡ cô ngồi dậy và đưa ly sữa cho cô, trầm giọng nói:

- Uống sữa đi, rồi nghỉ ngơi, có muốn ăn gì thì nói tôi!

Vũ Nhi cầm lấy ly sữa nhìn anh với mắt lơ đãng như buồn ngủ, nhẹ giọng đáp:

- Cám ơn anh!

Thiên Ân vuốt nhẹ mái tóc cô rồi đứng dậy đi vào phòng thay đồ, lột bỏ bộ áo vest gò bó trong người khó chịu này.

Vũ Nhi uống sữa một hơi đến cạn ly thì chợt cảm thấy đầu cứ lâng lâng, cô lắc nhẹ đầu rồi bước xuống giường định đi tới đóng cửa phòng lại vì lúc vừa rồi Thiên Ân đi vào quên đóng cửa thì chợt:

“choang”

Cái ly bị Vũ Nhi hất xuống vỡ tan tành, cô ngã phịch xuống nền ngắt lịm đi trong vô thức. Thiên Ân ở bên trong phòng thay đồ giật mình khi nghe thấy tiếng đồ vật vỡ nên vội chạy ra ngoài thì thấy Vũ Nhi nằm bệt dưới nền, anh vội đỡ lấy Nhi lay lay người cô gọi:

- Vũ Nhi, em sao thế? Vũ Nhi...

Bất chợt anh nhìn thấy dòng máu đỏ tươi ứa đẫm dưới phần váy của Vũ Nhi, anh như đứng hình nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh bế cô lên chạy đi ra xe để ngay lập tức tới bệnh viện.

...

Tại bệnh viện

Thiên Ân đang ngồi trước phòng cấp cứu chờ đợi trong sự lo lắng khôn nguôi không biết tại sao Vũ Nhi lại ngất đi nữa, hai tay anh nắm chặt vào nhau.

Một lúc sau, bác sĩ bước ra, Thiên Ân vội đứng dậy nhìn bác sĩ hỏi:

- Cô ấy sao rồi bác sĩ?
- Đã vượt qua nguy hiểm, hiện tại cô ấy đang còn hôn mê sâu bởi lượng thuốc ngủ quá liều.
- Thuốc ngủ?

Thiên Ân thắc mắc hỏi, cảm thấy khó hiểu.

- Phải, chúng tôi đã phải tiến hành súc ruột cho cô ấy vì nếu không làm vậy sẽ dẫn tới suy hô hấp nặng. Đã vậy cô ấy còn mang thai nhưng đã sẩy, chắc trong lúc ngã xuống đã chấn động mạnh nên không giữ được cái thai. Chúng tôi đã chuyển tới cô ấy tới phòng hồi sức, cậu có thể vào thăm cô ấy.

Bác sĩ nói giọng đều đều rồi đi khỏi đây, Thiên Ân như đờ người ngồi phịch xuống ghế vì không thể tin vào chuyện này.

...

Ngày hôm sau, Vũ Nhi mệt lử tỉnh dậy, cảm thấy ê ẩm cả người như thể không nhấc nổi, đầu óc nặng nề đau như búa bổ, cô đưa mắt nhìn xung quanh căn phòng và nhận ra rằng cô đang ở trong bệnh viện, mùi cồn nồng nặc sộc tới mũi.

Thiên Ân từ ngoài bước vào, trên tay cầm giỏ trái cây đặt lên bàn rồi đi tới chỗ Vũ Nhi lo lắng hỏi:

- Tỉnh rồi sao? Em cảm thấy trong người như thế nào rồi?
- Tại sao tôi lại ở trong bệnh viện, có chuyện gì xảy ra với tôi sao?

Vũ Nhi nhìn anh thắc mắc hỏi.

- Bình tĩnh nghe tôi nói đây, đứa con trong bụng em không giữ được nữa, vì hôm qua em uống phải thuốc ngủ ngất đi rồi sẩy thai.

Thiên Ân điềm tĩnh nói, anh biết cô sẽ rất đau lòng và sốc khi biết được chuyện này.

Nghe anh nói, cô cảm thấy trước mặt như một bầu trời sụp đổ, cô không tin chuyện này lại xảy ra với mình, cô lấy tay sờ bụng của mình mà khóc nức lên thành tiếng, chợt nhớ ra tối qua uống ly sữa của Thiên Ân mang lên cho cô nên mới khiến cô bị như vậy, cô nắm chặt lấy vạt áo anh trừng mắt nhìn anh gằn giọng nói:

- Có phải anh là người cho thuốc ngủ vào sữa để tôi uống phải không?
- Không phải tôi!

Thiên Ân đáp lại với giọng bình thản, với nét mặt trở nên lạnh lùng khi bị cô nói như vậy.

- Chính anh là người mang sữa lên cho tôi còn gì? Không phải anh chứ còn ai. Dương Tuấn nói đúng, tôi không nên tin lời anh mới phải, làm gì có người nào mà tự nguyện làm ba đứa bé chứ?

Vũ Nhi gào thét, nhìn anh với ánh mắt đầy tia giận dữ, tay cấu chặt vào áo anh.

- Đúng là tôi đem sữa cho em, nhưng tôi không bỏ thuốc ngủ vào sữa để em uống và hại em sẩy thai. Tôi không phải loại người độc ác mà đi hại một sinh linh vô tội như vậy.
- Tôi không tin, anh đi ra ngoài, đi ra ngoài cho tôi...
- Em không tin tôi!

Dứt lời, Thiên Ân quay người bỏ đi ra khỏi phòng một mạch trong sự bức tức, anh nhất định sẽ vạch trần kẻ đó. Vũ Nhi chỉ biết ngồi trên giường khóc lóc trong sự đau đớn.

...

Nghe tin Vũ Nhi sẩy thai, Dương Tuấn đã nhanh chóng tới bệnh viện thăm cô và xem cô như thế nào, anh vào phòng bệnh nơi Vũ Nhi ở đó đúng lúc Thiên Ân không có mặt ở đây.

- Anh tới đây làm gì? Nghe tin em sẩy thai chắc anh vui lắm, vì anh đâu muốn có đứa con này...

Vũ Nhi nói giọng lạnh nhạt, ánh mắt lơ đãng nhìn đi chỗ khác.

Dương Tuấn đi tới ngồi xuống cạnh giường gần cô, đưa tay vuốt nhẹ lấy mái tóc cô nói:

- Nhưng anh có em là đủ rồi mà... Anh đã nói rồi, thằng Thiên Ân chỉ nói cái miệng để lấy lòng em thôi, làm gì có thằng nào tự nguyện làm ba đứa bé, con của người đàn ông khác chứ?

- Anh thôi đi, đừng nói nữa...

Vũ Nhi gần giọng nói với vẻ bức tức, giọt nước mắt mặn chát rơi xuống trên khuôn mặt hốc hác của cô.

Dương Tuấn nhướn người khẽ ôm Vũ Nhi vào lòng nhưng cô chẳng phản ứng gì, anh nói:

- Mọi chuyện rồi cũng sẽ qua thôi, anh sẽ bên cạnh em vì anh yêu em mà, Vũ Nhi!

Hiên đứng bên ngoài nhìn thấy tất cả, tay cầm giỏ trái cây siết chặt mà chịu đựng kìm nén cảm xúc đang trào dâng trong người, ánh mắt đỏ hoe ngấn đọng những giọt lệ sắp rơi khi phát hiện ra một sự thật rằng, người đàn ông cô yêu phản bội cô.

- Chị Hiên, chị tới đây hồi nào sao không vào trong đi.

Thiên Ân từ đâu đi tới, ngạc nhiên khi thấy chị Hiên ở đây.

Hiên vội lau đi giọt nước mắt gương cười nhìn Thiên Ân trả lời:

- Chị không vào đâu, em mang cái này vô cho Vũ Nhi hộ chị, giờ chị có việc phải đi rồi, có gì gặp lại sau!

Dứt lời, Hiên đi khỏi đây một cách nhanh chóng mà không để Thiên Ân kịp nói một lời nào. Anh chợt nhận ra một điều, tại sao chị Hiên lại đi gấp mà không vào như vậy và anh cũng biết được ai là kẻ gây ra cho Vũ Nhi sẩy thai, sau khi anh điều tra và tra hỏi người giúp việc mà anh đã nhờ pha sữa trong lúc nghe điện thoại.

Anh thản nhiên bước vào, trầm giọng lên tiếng:

- Vợ của anh đến tìm anh nhưng có lẽ chị ấy đã thấy được cảnh hai người ôm nhau nên về rồi? Anh liệu giải thích với chị ấy đi, nếu như chuyện này ảnh hưởng đến tập đoàn để ba biết được thì anh không xong với tôi đâu. Còn nữa, đến khi nào anh mới thôi đụng vào vợ tôi đây?

Từng câu từng chữ nhấn mạnh của Thiên Ân khiến Dương Tuấn và Vũ Nhi giật mình khi sự xuất hiện bất thành của anh.

Dương Tuấn vội đứng dậy nhìn Thiên Ân với ánh mắt có vẻ lúng túng khi nghe anh nhắc đến vợ của mình, nhưng Dương Tuấn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh mà đáp:

- Mà ý tưởng nói vậy tao sẽ tin chắc?

- Anh thôi cái bản tính trắng hoa của anh đi, hết vợ anh rồi vợ của tôi, còn bao nhiêu cô gái khác nữa, chỉ vì anh mà tôi phải bỏ tiền mua lại cái danh dự cho tập đoàn đây, mua luôn cả giới báo chí truyền thông để bịt miệng, anh gạ gẫm lừa tình biết bao nhiêu người để làm búp bê đồ chơi của anh không. Vì anh là anh trai tôi nên tôi với anh làm như vậy.

Thiên Ân nói ra hết những bức xúc của mình bấy lâu nay mà anh không muốn nói, bởi thật sự anh trai anh đã làm quá nhiều cô gái đau khổ rồi.

- Còn nữa, chính anh là người bỏ thuốc ngủ vào sữa nhân lúc tôi nghe điện thoại, anh đã cho vào. Người giúp đã nói hết với tôi rồi!

Vũ Nhi như ngớ người khi nghe Thiên Ân nói, giãn căng đôi đồng tử nhìn Dương Tuấn.

- Mà im đi Thiên Ân, tao sẽ nói chuyện với mày sau!

Dương Tuấn gằn giọng nói rồi quay người nhanh chóng rời khỏi đây.

- Con người thật của người em yếu đuối đấy! Em đâu tin tôi!

Nói rồi, Thiên Ân cũng lẳng lặng quay lưng đi vì anh nghĩ Vũ Nhi cần ở một mình và anh cũng chẳng muốn nói thêm gì nữa.

Vũ Nhi vội bước xuống giường bệnh suýt ngã mà chạy tới ôm lấy anh từ phía sau khiến anh bất ngờ đứng khựng lại, cô nghẹn ngào nói trong nước mắt:

- Ở lại với tôi đi, tôi sợ ở một mình lắm. Xin anh đấy...

6. Chương 6

Vì không muốn ở bệnh viện nên Thiên Ân đưa Vũ Nhi về nhà thoải mái hơn, anh cũng tiện chăm sóc cho cô trong khoảng thời gian này.

Hiện tại cô đang ngồi trên giường suy nghĩ bâng quơ đủ điều, không biết Thiên làm gì ở dưới nhà từ nay giờ không thấy lên, nên xuống giường đi ra khỏi phòng để xuống xem thử như thế nào.

Cô nhẹ bước đi qua dãy phòng thì chợt dừng lại ngay phòng của Dương Tuấn khi tình cờ nghe thấy lùm xùm gì trong căn phòng đó.

- Chúng ta ly hôn đi, tôi sẽ đưa Bạch Tuột đi, còn nữa tôi sẽ bảo ba tôi rút hết vốn trong tập đoàn của nhà anh ra và không đầu tư vô dự án của anh nữa.

Hiện tức giận gằn giọng nói trong uất ức, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

- Anh xin em đừng làm như thế, anh xin em đừng đi. Anh biết lỗi rồi!

Dương Tuấn nắm lấy tay Hiện giữ lại nài nỉ nhưng bị Hiện hất mạnh ra.

- Tôi nhìn anh hết lần này đến lần khác khi thấy anh trăng hoa với bao nhiêu người phụ nữ, tôi đã phải sống giả tạo với bao nhiêu người để họ ngỡ rằng tôi lấy được một người chồng hạnh phúc. Giờ anh con gian dối với em dâu, làm nó có thai! Tôi chịu hết nổi rồi đấy!

Hiện quát mắng với nét mặt hiện rõ sự đau khổ, trong khi Bạch Tuột đứng đó khóc lóc thấy thương. Hiện cứ thế xếp đồ vào Vali mặc cho Dương Tuấn có cầu xin cô ở lại.

- Anh xin em, hãy nghĩ cho Bạch Tuột đi, nó không thể nào không có ba được, anh hứa sẽ không qua lại với những người con gái đó nữa đâu. Xin em đừng đi!

- Giờ anh có nói gì cũng vô ích thôi, đợi ba anh công tác về tôi sẽ thưa chuyện này còn bây giờ thì tôi không thể nào ở trong ngôi nhà một phút nào nữa.

Hiện nói lớn rồi nắm lấy tay Bạch Tuột kéo đi nhưng cứ bị Dương Tuấn nắm tay kéo lại. Cô muốn đi cũng không đi được, cứ giằng co với Tuấn vì anh không cho cô đi.

“Choang”

Hiện nằm dưới sàn bất động khi bị Dương Tuấn đẩy mạnh va vào tấm gương lớn trên tủ gỗ, khiến nó vỡ ra thành nhiều mảnh. Dương Tuấn giằng cẳng đôi đồng tử nhìn vợ mình như đứng đờ người, tay run run lo sợ khi trên người cô găm một mảnh kính nhọn ở vùng bụng, máu từ đó chảy ra sàn thành vũng, trên mặt cô rỉ máu vết những vết xước do bị mảnh vỡ cửa vào.

- Mẹ...

Bạch Tuột hét lên, đứng nhìn mẹ mình khóc nức lên thành tiếng trong sự sợ hãi.

- Hiện... Hiện...

Dương Tuấn hoảng hốt, run rẩy bầy đi tới xem Hiên như thế nào, nét mặt tái mét không còn giọt máu. Anh đưa tay gần mũi cô nhưng không cảm nhận được hơi thở gì cả, anh vội đứng dậy mở cửa định chạy đi thì đúng lúc Vũ Nhi đứng ở ngay đó.

Ánh mắt vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy chị Hiên đang nằm la liệt dưới sàn trong vũng máu đỏ tươi, cô đứng như thất thần.

- Vũ Nhi...

Dương Tuấn bất ngờ khi Vũ Nhi ở ngay trước mắt và đã nhìn thấy tất cả, anh lúng túng không biết làm gì, không còn cách nào khác anh kéo Vũ Nhi vào bên trong đẩy cô ngã xuống chỗ Hiên khiến cô vô cùng đau đớn, vấy và tay cô dính đầy máu của chị Hiên, trợn tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh nói:

- Anh làm cái gì vậy? Sao lại đẩy em? Rốt cuộc anh đã làm gì chị Hiên vậy, mau gọi xe cấp cứu đưa chị ấy tới bệnh viện đi?

“Choang”

Dương Tuấn giật mình quay người khi thấy người giúp việc bưng đồ ăn đứng đó với vẻ sợ hãi làm rơi cả khay đồ ăn xuống sàn.

Anh cố gắng giữ bình tĩnh tỏ hoảng hốt nhìn người giúp việc, cúi xuống nhặt lấy mảnh vỡ xông tới đâm chết cô ta một cách bất ngờ, khiến cô ta ngã lăn xuống chết tức tức.

- Anh làm cái vậy Dương Tuấn? Anh... Anh giết người...

Vũ Nhi hét toáng lên khi thấy Dương Tuấn ra tay giết chết cô giúp việc kia, làm cô như đứng hình ngay lúc này và cảm thấy vô cùng rối trí không biết chuyện gì đang xảy ra nữa, đôi đồng tử cô giãn rộng nhìn anh với cảm giác đầy sợ hãi, tim cô đập thình thịch như loạn nhịp.

Cô lúng túng không biết làm gì lay lay người Hiên trong khi Bạch Tuột đứng đó khóc thật to.

- Chị Hiên... Chị Hiên...

Cô không thấy có chút phản ứng gì từ Hiên, chỉ cảm thấy người cô ớn lạnh ngắt đi.

Dương Tuấn tắt điện thoại rồi đi lại gần chỗ Vũ Nhi sau khi gọi xong cú điện thoại đến sở cảnh sát, mặt anh ta trở nên thâm độc và nham hiểm cùng nụ cười man rợ trên môi, ôm lấy cô vào lòng trầm giọng nói:

- Vũ Nhi à, anh không may lỡ tay giết chết cô ấy mất rồi, thật sự anh không có cố ý nhưng vì sự cố chấp của cô ấy nên mới xảy ra chuyện như vậy. Đã thế còn có thêm đôi mắt nhìn thấy chuyện này nên anh xử luôn rồi.

- Anh nói gì vậy? Anh đã giết người rồi đấy, bỏ em ra...

Vũ Nhi gằn giọng nói trong hoảng hốt cố gắng đẩy Dương Tuấn ra nhưng không được vì cứ bị giữ chặt lại.

- Vũ Nhi à, vì cô ấy đã biết chuyện của chúng ta rồi, giờ cô ấy chết rồi không phải tốt cho hai chúng ta hay sao? Anh cũng muốn giữ cô ấy lắm chứ nhưng do số cô ấy phải chết, tất cả đều do em. Bạch Tuột mất mẹ của do em, cô ấy chết cũng do em. Em có muốn anh ở trong nhà tù lạnh lẽo cô đơn không?...

Dương Tuấn buông Vũ Nhi ra hỏi, ánh mắt nhìn cô chờ đợi câu trả lời nhưng chỉ thấy vẻ sợ hãi cùng giọt nước mắt trong cửa sổ tâm hồn của cô. Anh đưa bàn tay dính đầy máu vuốt nhẹ lấy bờ má cô cười nhạt rồi nói:

- Chắc câu trả lời của em là không phải không?... Vì em yêu anh và anh cũng yêu em... Hãy để ai đó nhận tội thay có được không, hai chúng ta đừng ai nói gì thì mọi chuyện sẽ êm xuôi mà thôi...

Sau khi giải quyết xong một số công việc ở ngoài dinh thự, Thiên Ân lên phòng thì chợt nhìn thấy Vũ Nhi đang ở trong phòng của Dương Tuấn ôm lấy anh ta, bên cạnh là chị Hiên với bộ dạng máu me, còn có một người giúp việc bị giết chết nằm dưới sàn,

Vũ Nhi nhìn thấy Thiên Ân đang đứng ở cửa vội đẩy mạnh Dương Tuấn ra chạy tới chỗ anh, nét mặt sợ hãi, hai bàn tay run run dính máu nắm chặt lấy tay anh, cổ họng như nghẹn lại không nói lên lời nhưng cố gắng nhìn anh mà vừa khóc vừa nói

- Hình như chị Hiền chết rồi... Chị ấy chết rồi... Dương Tuấn báo cảnh sát rồi, làm sao đây... Làm sao đây...

Thiên Ân không biết đã có chuyện gì xảy ra nhưng cố gắng giữ bình tĩnh nắm lấy hai vai Vũ Nhi, nhìn cô với ánh mắt vô cùng nghiêm túc mặc dù trong thân tâm anh cảm thấy rất rối:

- Bình tĩnh lại, nghe tôi hỏi... Bình tĩnh đi Vũ Nhi, hãy nói cho tôi biết có chuyện gì xảy ra được không?... Dương Tuấn, anh đã làm gì chị Hiền vậy... Có phải anh đã...

Anh chưa kịp nói hết câu thì đột nhiên có ba bốn người công an đi vào.

Thiên Ân bất ngờ nhìn Dương Tuấn với ánh mắt đầy sự căm phẫn và anh chắc chắn rằng việc này do anh ta làm rồi vu oan giáng họa vào Vũ Nhi. Vũ Nhi đứng bên cạnh nắm chặt lấy tay anh trong hoảng sợ, nước mắt tuôn trào trên khuôn mặt tái xanh như không còn giọt máu, bờ môi cô run run.

- Cậu Thiên Ân mau theo chúng tôi về đồn cảnh sát để điều tra vì cậu Dương Tuấn tố cáo cậu giết chết vợ của anh ta. Bây giờ chúng tôi phải đưa cậu đi!

Một người lên tiếng nhìn Thiên Ân nói khiến anh và Vũ Nhi vô cùng ngạc nhiên, đôi đồng tử giãn rộng nhìn nhau.

Một tên công an đi lại dùng còng số tám còng hai tay anh lại lôi anh đi nhưng bị Vũ Nhi cản lại không cho họ đưa anh đi. Nét mặt anh trở nên lạnh lùng không bộc lộ cảm xúc gì, anh cứ đi theo họ mặc dù chẳng biết chuyện gì cả.

- Thiên Ân không có giết người đâu... mà chính là...

- Vũ Nhi, để họ đưa em trai anh đi đi... Em đang chống người vi hành công vụ đấy!

Dương Tuấn nói nắm lấy tay Vũ Nhi lôi lại mặc cho cô có kháng cự, anh còn lấy tay bịt miệng cô lại để không cho cô nói ra.

- Cậu chủ! Có chuyện gì xảy ra thế này?

Quản gia Lim từ đâu đi tới hốt hoảng không biết có chuyện gì xảy ra khi công an bắt Thiên Ân đi.

...

Dương Tuấn đưa cô ra khu vườn phía sau dinh thự, Vũ Nhi hất mạnh tay Dương Tuấn ra lớn giọng nói:

- Tôi không ngờ anh là loại người như vậy đấy, tôi không để Thiên Ân chịu oan gánh tội thay anh được, tôi phải đi tới đồn cảnh sát.

- Em điên rồi, cứ để nó chịu tội đi thì em sẽ được tự do, em sẽ không còn bị nó coi là công cụ đồ chơi nữa. Anh và em có thể được ở bên nhau và anh sẽ có được tất cả những gì đã bị nó cướp đi mà đáng lẽ ra thuộc về anh.

Dương Tuấn nói giọng đều đều với ánh mắt đầy dục vọng.

- Anh em trong nhà mà hại lẫn nhau như vậy sao?

Vũ Nhi bức xúc nói.

- Anh em? Chẳng Thiên Ân... Nó không phải em của anh, hồi giờ anh không xem nó là em trai của anh... Vì anh với nó là anh em cùng cha khác mẹ, anh ghét nó vì lúc nào nó cũng được ba cưng chiều, muốn gì được đó luôn được mọi người yêu quý. Còn anh thì bị ghẻ lạnh! Thôi không nói chuyện này nữa, anh cấm em nói chuyện này biết chưa, hãy quên đi và chuẩn bị ở cùng với anh đi!

Dương Tuấn nói rồi lại nắm lấy tay cô kéo đi, cô thật sự không muốn đi cùng với anh, cô cắn vào tay anh khiến anh đau đột ngột mà bỏ cô ra.

- Tôi sợ con người anh, anh quá ít khi nghĩ đến bản thân mình thôi. Tôi nghĩ mình cũng chỉ là loại con gái để phục vụ thói trăng hoa của anh, cũng là công cụ đồ chơi của anh thôi. Giờ tôi phải lấy lại tình cảm của mình và làm sạch trái tim đầy sự dơ bẩn của tôi do anh tạo ra.

Dứt lời Vũ Nhi quay người nhấc chân đi nhưng chưa kịp đi thì đã bị Dương Tuấn kéo lại cưỡng hôn cô một cách cuồng nhiệt. Vũ Nhi cố gắng đẩy anh ta ra, vung tay giáng cho anh một cái tát vào mặt thật mạnh, lấy tay lau miệng mình, trừng mắt nhìn Tuấn nói:

- Anh bị điên rồi! Tránh xa tôi ra đi!

Vũ Nhi nhanh chóng nhấc chân chạy đi.

“Bộp”

Bất chợt, Vũ Nhi cảm thấy mọi thứ trước mắt như tối sầm lại rồi cô ngã phịch xuống nền gạch đi khi bị Dương Tuấn lấy cây gỗ gần đó quật mạnh phía sau gáy. Anh ta bế cô lên đi khỏi đây với nét mặt đầy sự thâm hiểm.

7. Chương 7

Ngày hôm sau

Trong đồn cảnh sát, Thiên Ân ngồi một mình trong phòng giam sau khi bị tra hỏi và anh đã không nói bất kỳ một lời nào, anh tựa người vô tường với nét mặt lạnh lùng nhưng đằng sau đó là sự lo lắng không nguôi, anh đang lo cho Vũ Nhi vì sợ cô sẽ bị Dương Tuấn bắt ép làm những chuyện này chuyện kia sau khi bị cô phát hiện anh ta giết chết vợ của mình. Trong bóng tối không gian cô đọc anh khẽ vụt ra một tiếng thở dài đầy nặng nề, anh lấy trong túi ra hai sợi dây len màu đỏ đan lại với nhau, lúc nào anh cũng cắt vài sợi len bỏ vào túi để khi không có gì làm thì sẽ ngồi đan.

Chợt cánh cửa mở ra, một tên cảnh sát bước vào nhìn anh nói:

- Có người tới thăm cậu đây, mau ra đi!

Thiên Ân đứng dậy đi ra ngoài thì thấy ba của anh ngồi đó đợi anh.

Nghe tin Thiên Ân bị bắt vì giết người thân trong nhà, ông Tư Thông đã tức tốc bắt chuyến bay ngay trong đêm về nước khi đang công tác ở nước ngoài, nét mặt ông vô cùng lo lắng nhìn anh.

Anh đi tới ngồi xuống đối diện với ba mình trầm giọng nói:

- Ba biết rồi sao?

- Ba tin con không có làm chuyện này, có phải...

- Ba à, dù sao anh ta cũng con của ba, là anh trai của con mặc dù con không thích anh ta nhưng dù sao thì cũng không nên làm lớn chuyện này làm gì. Trước sau gì anh ta cũng lãnh quả báo thôi, ba cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra đi.

Thiên Ân nói giọng đều đều sau khi đã suy nghĩ kỹ, nét mặt vô cùng nghiêm túc.

Ông thở dài khi nghe Thiên Ân nói vậy, ông cũng hiểu trước giờ Thiên Ân luôn là một đứa thương người sẽ không bỏ rơi bất kỳ ai và chưa bao giờ nghĩ gì cho mình trước tiên cả.

- Thôi được rồi, ba sẽ mua chuộc cảnh sát để cho con được án trắng, còn thằng anh hai con để ba tìm cách xử nó sau, còn phải lo vụ ba chồng của con dâu Hiền nữa. Cái thằng này toàn nghĩ cho người khác, thương người hại mình đấy con à.

...

Tại dinh thự.

Trong phòng, Vũ Nhi bất giác tỉnh dậy cảm thấy phía sau đầu mình ê ẩm, cô thấy mình đang ở trong phòng của cô và Thiên Ân nên cảm thấy có gì là lạ nhưng thôi mặc kệ.

Cô vừa bước xuống giường đúng lúc Dương Tuấn bước vào, trên tay có cầm một ly nước cam ép tiến lại chỗ cô nói:

- Dậy rồi thì uống cái này đi, nhìn mặt em có vẻ xanh xao đây!

- Tôi cần phải đến đồn cảnh sát, mọi chuyện đều tất cả do anh gây ra nên mới thành ra như thế này!

Vũ Nhi gằn giọng nói với vẻ mặt khó chịu, hất đổ ly nước trên tay Dương Tuấn rơi xuống vỡ tan tành.

Anh tức mình đẩy cô xuống giường giữ chặt hai tay cô lại quát lớn:

- Em có thôi đi không, tất cả chuyện này đâu phải lỗi chỉ do anh, mà có cả em đấy. Nếu anh không yêu em và em không trở thành vợ của Thiên Ân thì đâu có như vậy, vợ anh cũng vì chuyện này mà chết.

- Bỏ tôi ra, tôi thật sự hối hận khi yêu anh!

“Chát”

Dương Tuấn tát mạnh vào mặt Vũ Nhi khi cô nói như vậy khiến anh ta càng tức giận thêm, bờ má cô chợt đỏ ửng cả lên in khiến cô cảm thấy đau rát.

- Có phải em yêu thằng Thiên Ân rồi đúng không? Được thôi, hôm nay anh sẽ không để yên cho em đâu, em nói trái tim đã bán vì anh thì anh sẽ cho bán luôn, vốn dĩ không chỉ trái tim mà cả thân thể em, tâm trí em đều đã bán kể từ lúc em tự nguyện đến với anh đấy.

Dứt lời, Dương Tuấn xé toạt áo của Vũ Nhi, rồi lao vào cô điên cuồng hành hạ thân xác cô, mặc cho cô kháng cự hét lên:

- Bỏ tôi ra, anh điên thật rồi, Dương Tuấn!

Cho dù cô có kháng cự tránh né nhưng không thoát được nên cô đành buông xuôi trong tuyệt vọng, giọt nước khóe mi rơi xuống.

“Bộp”

Dương Tuấn bất ngờ bị Thiên đẩy ra và đánh mạnh vào mặt đến soái quai hàm khiến anh ta ngã xuống sàn. Vũ Nhi vội bước xuống giường chạy tới ôm lấy khóc nức lên thành tiếng vì sợ hãi cũng may anh về kịp nếu không chẳng biết sẽ có chuyện gì xảy ra tiếp theo nữa. Anh về nhà một mình còn ba anh thì đến nhà chị Hiền để giải quyết một số chuyện.

Đôi đồng tử của Tuấn giãn rộng khi thấy Thiên Ân xuất hiện bất thành linh ở đây, nét mặt hiện rõ sự khó hiểu và thắc mắc không hiểu tại sao Thiên Ân lại có thể trở về nhà, đáng lẽ ra phải ở tù rồi mới đúng.

Thiên Ân buông nhẹ Vũ Nhi ra vội cởi lấy áo khoác khoác vào cho cô, đưa tay lau đi giọt nước mắt trên mặt cô ôn tồn nói:

- Không sao nữa rồi, mọi chuyện đã ổn!

Dương Tuấn đứng dậy đi tới đẩy vai Thiên Ân một cái, trừng mắt nhìn anh nói:

- Đáng lẽ ra mày ở trong tù sao lại về đây hả?

- Tôi nói cho anh biết, vì anh là anh trai tôi, nên mới nhận hết tội lỗi của anh lên đầu tôi. Vì anh là anh tôi nên tôi mới không để anh đi tù. Ba phải bỏ một số tiền lớn để tôi được án trắng mà không phải ngồi trong nhà đá đố. Rồi sẽ có một ngày anh sẽ phải hối hận về những gì mình đã làm.

Dứt lời, Thiên Ân nắm lấy tay Vũ Nhi đi ra khỏi đây vì không muốn thấy mặt của Dương Tuấn nữa.

...

Chiếc con xe hơi lăn bánh trên đoạn đường trải dài gần bờ biển và dừng lại trước một căn nhà gỗ nhỏ màu trắng đơn sơ.

Thiên Ân bước xuống xe rồi mở cửa xe để Vũ Nhi bước ra, cô vừa đi xuống liền chạy tới ôm chầm lấy ba mình òa khóc trong sự bất lực và hoảng sợ.

- Không sao đâu con gái, về với ba, ba sẽ chăm sóc cho con!

Ông nói giọng an ủi, khẽ đưa tay vỗ nhẹ lưng Vũ Nhi. Ông hiểu được nỗi lòng của con gái mình và những gì đã xảy ra đối với Vũ Nhi, ông đã nghe Thiên Ân nói lại.

- Ba à, con muốn ở đây sống với ba, con không muốn về cái dinh thự đáng sợ đó nữa đâu!

Vũ Nhi nói không rõ chữ vì khóc đến khan cả cổ họng.

“Có vẻ về đây cuộc sống của cô ấy sẽ tốt hơn. Mình có nên buông tay cô ấy không? Mình yêu cô ấy nhưng cô ấy không yêu mình vậy thì giữ cô ấy bên mình thì được gì!” Thiên Ân nghĩ thầm, cho tay vô túi áo quay người chậm rãi bước đi ra phía biển. Anh không muốn làm phiền hai cha con họ.

...

Chiều hoàng hôn trên biển, mình anh lặng lẽ ngồi trên bãi cát gần bờ biển với làn sóng tấp vào rồi lại trôi đi cuốn theo những hạt cát nhỏ. Anh đeo phone nghe nhạc, nét mặt lạnh đạm cùng với ánh mắt đang nhìn một phía nào đó vô định.

”Như một người câm anh chỉ biết đứng lặng nhìn em

Anh cứ gọi và gọi rồi lại gọi tên em

Nhưng trả lời anh lại là khoảng không lạnh lẽo

Anh không thể ngừng yêu em

Vì em chính là lý do để anh sống

Anh không thể để em rời đi vì sự tồn tại của em quý giá hơn cuộc sống của anh

Nỗi đau này sẽ chẳng là gì vì anh yêu em

Anh đã cố gắng quên em và thay đổi

Nhưng trái tim này vẫn mãi tìm kiếm em...”

Đang nghe nữa đoạn bài hát thì chợt Vũ Nhi từ phía sau đi tới ngồi xuống bên cạnh anh, rút một bên phone đeo vào tai nghe thử, anh nghiêng đầu sang nhìn cô với ánh mắt có chút gì đó suy tư.

”Mặc cho nước mắt tuôn rơi, không sao cả, vì anh yêu em

Mặc cho nỗi đau này có giằng xé

Thì anh vẫn sẽ nhớ em, tình yêu cuối cùng của anh

Vì đó là em! Chỉ duy nhất mình em, thứ duy nhất mà anh có.

Ngay cả khi dòng nước mắt xóa nhòa thân ảnh em

Dù có tự hủy hoại hoặc rằng chúng ta sống chung dưới một bầu trời

Anh vẫn lang thang vô định tìm kiếm em

Bởi vì trái tim này đau đớn, bởi vì giọt nước mắt này tuôn rơi

Anh sẽ mãi mãi yêu em cho đến ngày anh không còn nữa

Cám ơn em thật nhiều vì vẫn luôn tồn tại trong trái tim anh” (Because of you – Taeil_NCT)

Vũ Nhi tháo tai Phone ra nhìn anh nhẹ giọng nói:

- Một bài hát thật buồn, bài này nói về tình yêu một phía dành cho cô gái họ yêu!

Thiên Ân cũng tháo tai phone ra cất vào túi áo, nhìn ra phía biển trầm giọng nói:

- Vũ Nhi, em hãy ở lại đây đi không cần phải quay về dinh thự cùng anh đâu. Anh sẽ để em có được cuộc sống tự do của riêng mình, không còn liên quan gì đến gia đình và anh nữa.

Nghe anh nói vậy Vũ Nhi trầm mặt một lúc rồi nhìn anh mỉm cười lên tiếng:

- Anh để em đi thật sao?... Nhưng lần này em sẽ không đi và lần này em sẽ là người giữ anh ở bên mình! Em không muốn sống ở đây một mình đâu như vậy buồn lắm, anh ở đây với em nhé! Đang tính bảo anh đan lại vòng tay len cho em vì nó bị đứt mất rồi!

Cô nắm lấy tay anh đứng dậy làm anh hơi bất ngờ khi nghe những lời cô nói vừa rồi, ánh mắt anh nhìn cô chứa đựng một cảm xúc gì đó khó tả, anh chẳng biết nói gì ngay lúc này cả.

- Trời cũng muộn rồi, giờ anh cũng về thì mất công, đường xa xa xôi. Ở lại ăn cơm với em và ba nha! Đi thôi!

Nói rồi, Vũ Nhi nắm lấy tay anh kéo đi làm anh chẳng kịp phản ứng lại gì cả.

8. Chương 8

Trong mâm cơm đạm bạc dưới ánh đèn đơn sơ giản dị, có thể nghe được tiếng sóng biển ngoài kia.

Vũ Nhi gấp lấy nắm bở vào bát cơm của Thiên Ân làm anh có chút ngạc nhiên nhìn cô, cô mỉm cười nói:

- Anh ăn đi, món này ba em nấu ngon lắm đây!

- Cám ơn em!

Thiên Ân nói giọng ôn nhu, rồi ăn một cách từ từ chậm rãi để thưởng thức mùi vị món ăn.

- Ba không biết con thích ăn món gì nên ba chỉ nấu đại thôi, mong con thông cảm, ba sợ không hợp khẩu vị của con!

Ba của Vũ Nhi nhìn anh nói giọng đều đều, có chút gì đó ngại ngại.

- Dạ không có gì đâu ba, cơm ba nấu ngon lắm. Trước giờ con chưa được ăn những món dân giả như thế này!

Thiên Ân trả lời, mỉm cười nhìn ông và anh cảm thấy ở đây thật yên bình không ồn ào như ở nơi đường phố tấp nập ngoài kia.

Ăn cơm xong, Vũ Nhi và Thiên Ân cùng nắm tay nhau đi dạo biển hóng gió, nét mặt mỗi người mang hai cảm xúc khác nhau và có lẽ đây lần đầu tiên hai người thật sự ở bên nhau, có tình cảm từ hai phía sau bao nhiêu chuyện xảy ra.

Bất chợt, Vũ Nhi buông tay anh ra chạy ra cơn sóng biển hất nước lên người rồi ôm bụng cười ha hả làm đứng ngơ người ra nhìn cô, khuôn mặt điển trai ấy đã bị cô làm cho thấm dấm nước biển mặn chát.

- Mặt anh lúc nào cũng như vậy, lạnh lùng như thuở gặp anh lần đầu vậy! Mà bây giờ nhìn anh thấy mắc cười quá đi!

Vũ Nhi vừa nói vừa ôm bụng cười khi biểu cảm trên khuôn mặt Thiên Ân là đơ toàn tập. Anh nhanh chóng lấy lại phong độ đi nhanh tới bể cô lên đi ra bờ biển đúng lúc sóng đang tấp vào thả cô phịch xuống khiến người cô ướt như chuột lột.

- Cái này là sự trả giá cho em dám đùa giỡn một người như anh đấy!

- Thật là quá đáng, em sẽ trả thù!

Vũ Nhi hằng học đứng dậy lấy tay hất nước vào người anh nhưng lần này né được, thế là hai người cứ đùa qua đùa lại chọc nhau, quên đi những nỗi phiền muộn lo âu xảy ra trước đó chỉ còn lại tiếng cười vui vẻ của hai người.

Sáng hôm sau, Thiên Ân phải trở về nhà để sắp xếp một số công việc trước khi anh chuyển về đây ở cùng với Vũ Nhi, anh quyết định tạm gác những thứ bộn bề trên thành phố về đây lập nghiệp vì anh cũng có công ty ở đây mà, có lẽ bỏ bê nó khá lâu rồi.

Vũ Nhi từ trong nhà chạy ra chỗ anh đang đứng gần con xe hơi, nhẹ giọng nói:

- Thiên Ân, cho em đi cùng với! Dù sao em cũng phải nói chuyện với ba một tiếng chứ, làm sao để mình anh nói được!

Thiên Ân mỉm cười nhìn cô, đưa tay sờ nhẹ bờ má của cô nói:

- Được rồi, đi thôi!

Thế là cả hai cùng nhau trở về lại dinh thự xa hoa đó.

Về tới nơi, Thiên Ân nắm tay Vũ Nhi bước vào nhà thì bất chợt có một cô gái tóc màu vàng nâu, mặc bộ váy màu đỏ chạy tới ôm chầm lấy Thiên Ân trong sự bất ngờ của người giúp việc và đặc biệt là Vũ Nhi.

- Anh Thiên Ân, anh đi đâu vậy? Sao giờ mới về làm em chờ lâu lắm có biết không?

- Phương, buông anh ra! Mọi người đang nhìn đấy!

Thiên Ân vội buông Phương ra nói, nét mặt anh vô cùng ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của Phương ở đây rồi nhanh chóng trở về bình thường, anh nắm chặt tay Vũ Nhi.

Phương là con gái của người anh em kết nghĩa của ba anh, đi du học cùng anh lúc còn ở bên Pháp nhưng anh chẳng có chút tình cảm gì với cô, chẳng qua chỉ coi cô là bạn bè xã giao thôi, anh chẳng thích gì ở cô vì cô luôn gây phiền phức cho anh.

Ánh mắt Phương quay sang nhìn Vũ Nhi với vẻ kì lạ thắc mắc hỏi:

- Cô gái này là ai vậy?

- Vợ tôi! cô ấy mệt rồi cần phải nghỉ ngơi nên cần về phòng!

Thiên Ân lạnh lùng đáp rồi đưa Vũ Nhi đi lướt qua mặt Phương.

- Anh có vợ rồi sao?

Phương ngạc nhiên khi nghe Thiên Ân nói vậy, ánh mắt có chút ganh tị với Vũ Nhi khi người cô yêu bị cướp đi mất.

- Đây Thiên Ân, dù sao Phương cũng mới vừa từ Đức về, có gì con với Nhi nói chuyện với Phương đi rồi cùng nhau ăn cơm!

Ba Thiên Ân lên tiếng.

Thiên Ân im lặng không nói gì ngó lơ lời ông ấy nói mà đi thẳng lên phòng một cách lạnh nhạt.

Dương Tuấn từ đâu đi tới đứng gần chỗ Phương nói nhỏ bên tai cô:

- Có muốn anh giúp em có được Thiên Ân không? Mặc dù mang danh nghĩa vợ chồng chứ cô gái đó chẳng yêu gì Thiên Ân đâu!

- Thật vậy sao?

...

Thiên Ân đưa Vũ Nhi lên phòng đóng sầm cửa lại với vẻ mặt bức tức, Vũ Nhi thấy anh có vẻ căng thẳng nên nhìn anh nhẹ giọng hỏi:

- Hình như anh không thích cô gái đó thì phải?

- Thích em trước rồi thì lấy đâu thích cô ta nữa.

Thiên Ân đáp nhanh câu hỏi của Vũ Nhi.

- Thôi để em xuống lấy nước cho anh uống...

- Khởi, em nghỉ ngơi đi, mắc công em xuống lại giáp mặt với Dương Tuấn nữa, còn thêm cô ta lại gặp rắc rối. Để anh sắp xếp vài thứ, qua thưa ba một vài chuyện rồi mai chúng ta sẽ trở về nhà em.

Thiên Ân nói giọng đều đều với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc pha sự lạnh lùng, anh đưa cô tới giường ngồi còn anh đi tới tủ lấy một vài thứ cần thiết gì đó.

Bất ngờ, Vũ Nhi chạy tới ôm anh từ phía sau khiến mọi động tác của anh dừng lại ngay tức khắc, cô có thể cảm nhận được con người ấm áp và tình cảm của anh, cô thở phất một cái rồi nói:

- Nếu biết lúc đó, anh thích em lâu vậy thì em đã chờ anh lâu rồi. Xin lỗi vì không biết điều đó tồn tại mà lắm đường lỗ bước bỏ lỗ một người như anh!

Anh buông tay Vũ Nhi ra quay người nhìn cô với ánh mắt chứa đựng một tình yêu thương dành cho cô, anh khẽ ôm cô vào lòng, thu nhỏ bên tai cô:

- Giờ vẫn chưa muộn, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu!

...

Tối, Thiên Ân không ngủ được nên nhẹ nhàng bước xuống giường đi ra khỏi phòng để xuống bếp uống nước thì vô tình gặp Phương ngồi đó uống rượu một mình.

Anh mặc kệ không quan tâm đi tới mở tủ lạnh lấy chai nước suối tu một đến nửa chai. Thấy Thiên Ân bắt ngờ đi xuống đây Phương vui mừng cầm ly rượu đưa cho Thiên Ân, nhìn anh nói:

- Anh Thiên Ân, lâu rồi không gặp, anh uống ly rượu cùng với em đi. Hôm nay em buồn vì biết anh có vợ rồi đấy!

Thiên Ân lấy tay che mũi vì mùi nước hoa nồng nàn khiến anh vô cùng khó chịu, nồng lên tới não kích thích hết dây thần kinh của anh lên. Anh lạnh nhạt đáp lại:

- Nghỉ ngơi đi, giờ khuya lắm rồi!

Nói rồi, anh quay người định đi khỏi đây thì bị Phương cản lại trước mặt anh không cho anh đi.

- Uống với em một ly thôi cũng được, dù sao thì hãy coi chúng ta là bạn của nhau đi!

- Tránh ra, tôi không thích uống rượu!

Thiên Ân đẩy Phương qua một bên rồi đi nhưng cô vẫn cố chấp kéo anh hôn một cách cuồng nhiệt, chỉ mình cô hôn điên cuồng còn Thiên Ân thì tức giận đẩy cô ra nhưng bất chợt anh cảm thấy cơ thể mình nóng lên như lửa đốt, sự ham muốn trong anh như trời đổ lửa.

Anh lắc mạnh đầu để cố gắng giữ tỉnh táo nhất có thể, hai tay cấu chặt lấy cánh tay của Phương khiến cô cảm thấy khá là đau.

- Cô...

Chưa kịp nói gì thì Phương đã chủ động hôn anh, lần này không hiểu sao anh lại đáp trả khiến anh cảm thấy thoải mái và càng muốn cuồng nhiệt hơn nữa, nhưng anh chợt nhận ra một điều người con gái này không phải là Vũ Nhi, anh vội buông Phương ra đẩy mạnh khiến cô ta ngã phịch xuống sàn một cách đau đớn.

Thiên Ân vội chạy lên phòng cố gắng kiềm chế bản thân mình, lập tức đi vào phòng tắm vùi vùi hoa sen, nước chảy xối xả vào người khiến quần áo anh ướt nhẹp, gồng người lên chịu đựng.

Trong khi đó, Phương ngồi đó khóc lóc vì Thiên Ân bỏ đi mất làm cô vô cùng hụt hẫng.

Dương Tuấn từ trong góc tường đi ra sau khi đã quay được những gì xảy ra vừa rồi, chính anh đã nói cho Phương biết chứng mất ngủ của Thiên Ân và thói quen của anh hay dậy vào lúc khuya tầm giờ này để uống nước, nên anh đã bảo Phương cho thuốc kích thích vào để thực hiện kế hoạch.

Dương Tuấn ngồi xuống bên cạnh Phương, nhếch môi cười nhạt nói:

- Đoạn chính của hai người đang nằm trong chiếc điện thoại này, chỉ cần một vài câu nói nữa rồi hiểu lầm sẽ xảy ra thôi!
- Thật không? Vừa rồi tôi còn tưởng anh ấy sẽ lao vào tôi điên cuồng kia nhưng không ngờ lại đẩy tôi một cách phũ phàng như vậy đấy!
- Yên tâm đi, không được lần này thì còn lần khác mà, tôi còn nhiều lắm! Lần này tôi đảm bảo cô sẽ có được Thiên Ân còn tôi thì có thể lấy lại người con gái vốn dĩ thuộc sở hữu của tôi từ lâu rồi! Hơn nữa, tôi nghĩ cô nên làm gì Thiên Ân rồi đưa nó mang đi đâu đó thật xa để cả tập đoàn thuộc về tay tôi.

Dương Tuấn nói với giọng đầy sự quyết tâm với ánh mắt mưu mô toan tính cùng nụ cười nhếch môi thâm độc. Anh chưa bao giờ từ bỏ ý định sẽ lấy lại tất cả những gì từ tay Thiên Ân, cho dù có là anh em đi chăng nữa.

- Có vẻ như anh chẳng ưa gì em trai mình thì phải, thôi dù sao chỉ cần tôi có được Thiên Ân thì cách gì cũng được.

Phương nói giọng đều đều, gạt đi nước mắt vô nghĩa này.

9. Chương 9

Sáng, Vũ Nhi tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài nhưng cô lại không thấy Thiên Ân đâu cả, cô nghĩ anh đã đi đâu đó nên thôi, cô đứng dậy đi vào phòng tắm thì chợt đứng đờ ra khi nhìn thấy Thiên Ân đang ngồi tựa vào tường với bộ dạng ướt sũng.

Cô chạy lại lay lay người anh, nét mặt anh tái nhợt khiến cô cảm thấy lo lắng:

- Thiên Ân... Thiên Ân, anh tỉnh lại đi...

Thiên Ân giật mình tỉnh dậy khi nghe thấy Vũ Nhi gọi mình, anh cảm thấy cơ thể mệt lử, tay chân bủn rủn.

- Có chuyện gì xảy ra với anh sao, sao anh lại ngủ ở trong phòng tắm chứ, người anh ướt hết trơn rồi này còn lạnh ngắt nữa...

Thiên Ân nắm lấy tay Vũ Nhi, gượng cười nói:

- Anh không sao đâu, chỉ là tôi qua có xảy ra chút chuyện thôi!

...

Vũ Nhi xuống dưới nhà bếp để pha sữa đem lên cho Thiên Ân vì anh đang bị sốt, có lẽ hôm nay cô và anh phải ở lại đây thêm một ngày vì sức khỏe của Thiên Ân không được tốt nên không thể về nhà cô được, mà cô cảm thấy anh có điều gì đó là lạ nhưng lại không dám hỏi nhiều vì sợ làm phiền anh.

Cô đang đứng pha sữa thì Phương từ đâu đi tới đứng bên cạnh cô khi tình cờ thấy cô ở đây.

- Chào vợ của Thiên Ân, cô thật may mắn khi lấy được anh ấy đấy!

Phương mỉm cười nói, ánh mắt lờm lờm nhìn Vũ Nhi.

Vũ Nhi chẳng phản ứng gì cũng chẳng đáp lại chỉ im lặng, dù sao thì cô cũng không quen biết gì cô gái tên Phương này. Cô bưng ly sữa đi lướt qua mặt Phương.

“Bộp”

Không may Vũ Nhi vô tình đụng trúng điện thoại của Phương khi cô ta đang cầm trên tay xem gì đó thì bị rơi xuống dưới nền gạch. Vũ Nhi thở phắt một cái gượng người cuối xuống nhặt lấy điện thoại của cô ta lên khi nó đang phát đoạn clip dở dang, thì bất chợt đôi đồng tử cô giãn rộng khi xem đoạn clip đó và cảnh hai người hôn nhau thắm thiết này làm tim cô như chệch đi một nhịp.

“Người con trai trong này chẳng phải là Thiên Ân sao?” Vũ Nhi nói thầm trong miệng, ánh mắt đỏ hoe ngấn đọng những giọt lệ sắp rơi.

Phương giật lại điện thoại của mình từ tay Vũ Nhi, mỉm cười đầy thỏa mãn nói:

- Nói cho cô biết, Thiên Ân không có yêu gì cô đâu chỉ là lấy cô về làm cảnh thôi. Do có cô nên tôi và anh ấy không được ở bên nhau mà phải lén lút vào đêm khuya như thế này đây. Tôi khuyên cô nên bỏ anh ấy đi là vừa đây!

Vũ Nhi im lặng không nói gì vì cô không biết nói gì ngay lúc này, hai tay cô siết chặt lại với nhau mà bỏ đi lên phòng. Dương Tuấn thấy Vũ Nhi đang đi lên ngay lập tức anh ta đi vào phòng của Thiên Ân.

Vừa đến phòng định đi vào thì chợt Vũ Nhi dừng lại khi nghe có cuộc nói chuyện gì đó ở bên trong.

- Anh vào đây có chuyện gì? Nói thẳng vào chủ đề luôn đi!

Thiên Ân trầm giọng nói với vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

- Cậu định sẽ chuyển về vùng biển nơi Vũ Nhi sống thật sao? Vậy tôi hỏi cậu một câu, cậu có yêu Vũ Nhi thật lòng không hay chỉ là công cụ đồ chơi của cậu thôi?

Dương Tuấn nói giọng đều đều, nhìn Thiên Ân với ánh mắt nghiêm túc.

- Tôi không yêu cô ấy, ngay từ đầu tôi lấy cô về chỉ xem là công cụ đồ chơi của tôi thôi, thích thì chơi không thích thì vứt, chỉ cần dùng những lời ngọt ngào để nói với cô ấy cùng với những hành động quan tâm, thì cô ấy sẽ sàng từ bỏ mọi thứ mà yêu tôi giống như anh đã từng làm với cô ấy và những cô gái khác đấy, anh hai à...

Vũ Nhi như đứng sững khi nghe rõ từng câu từng chữ mà Thiên Ân nói ra, trái tim cô giờ đây thật sự như vỡ nát, đau lắm. Giọt nước mắt mặn chát rơi xuống trên khuôn mặt hiện rõ sự thất vọng và hụt hẫng khi người cô quyết định đặt niềm tin lại chỉ xem cô là công cụ đồ chơi. Tình yêu của cô chỉ vừa mới chớm nở gần đây bây giờ đã bỗng chốc vụt mất.

Cô chạy thẳng một mạch xuống dưới lầu, ra khỏi ngôi nhà này mà khụy xuống sau vườn hoa khóc nức lên thành tiếng.

- Ý của anh muốn tôi nói như vậy đúng không?... Chắc... Tôi không như anh, tôi không phải một kẻ xem người mình yêu là công cụ đồ chơi. Chỉ có anh mới là kẻ đó mà thôi! Tiếc thay, Bạch Tuột lại sinh ra là con của một người cha không vô nhân tâm như anh.

Thiên Ân gằn giọng nói trong sự bức xúc, với ánh mắt hiện rõ tia lửa giận giữ.

- Mày im đi! Tao không để cho mày cướp đi mọi thứ của tao đâu! Hãy nhớ đó!

Dương Tuấn lớn tiếng rồi đi thẳng ra khỏi phòng, đưa mắt nhìn xuống dưới nhếch môi cười với Phương, Phương gật đầu đáp lại lại có nghĩa đã thành công diễn ra theo những gì như ý muốn. Mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của Dương Tuấn cả.

...

Nguyên cả ngày hôm nay không thấy Vũ Nhi đâu làm Thiên Ân cảm thấy cô cùng lo lắng, cô ấy nói với anh đi xuống pha sữa cho anh nhưng không thấy cô lên, anh đi xuống hỏi người giúp việc nhưng cũng không thấy đâu.

Anh lấy áo khoác mặc vào định đi ra khỏi phòng để tìm Vũ Nhi thì Phương bước vào nhìn anh với ánh mắt tỏ ra có lỗi, nhẹ nhàng nói:

- Anh Thiên Ân, cho em xin lỗi chuyện đêm qua, vì em uống say quá nên không làm chủ được được hành động của mình.

- Tránh ra, tôi bận rồi không có thời gian nói chuyện với cô!

Thiên Ân buông một câu lạnh lùng, nét mặt không bộc lộ cảm xúc gì đi lướt qua mặt Phương nhưng bị cô nắm lấy tay anh giữ lại rồi còn ôm anh, khóc lóc nói:

- Em xin lỗi anh thật lòng mà... Tại sao anh lại không yêu em chứ, em yêu anh nhiều đến thế cơ mà... Em biết vợ của anh chẳng hề yêu anh, chỉ lợi dụng anh mà thôi em nghe mọi người kể lại hết rồi... Do cô ta là gian tình của anh trai anh, bị chị dâu anh phát hiện nên chị ấy mới chết... Vậy mà anh còn yêu cô ta được hay sao?

Thiên Ân nghe Phương nói vậy cảm thấy vô cùng tức giận, buông mạnh cô ra gần giọng nói:

- Cô im đi, cô biết gì mà nói cô ấy như vậy. Cô đừng có đụng vào người tôi, tôi ghét mùi nước hoa của cô và con người cô.

Đúng lúc Vũ Nhi lững thững đi vào với vẻ mặt bơ phờ đờ buồn, Phương thấy vậy vội nắm lấy cổ áo Thiên Ân lại hôn một cách cuồng nhiệt. Lần này Vũ Nhi như chôn chân dưới đất khi chứng kiến cảnh tượng này, nước mắt cô lại chảy xuống, lòng đau quặn thắt.

Thiên Ân đẩy Phương ra trong sự giận dữ với hành động ngông cuồng của Phương. Phương nhanh chóng bắt lấy cơ hội khi thấy Vũ Nhi đứng ở cửa, nét mặt tỏ ra ngạc nhiên nói:

- Chị Vũ Nhi...

Thiên Ân vội quay người lại bất ngờ khi thấy Vũ Nhi đang đứng đó, chắc chắn cô đã thấy cảnh tượng của rồi, anh đi lại chỗ Vũ Nhi nắm lấy tay cô nói:

- Vũ Nhi nghe anh giải thích, không phải như những gì em thấy đâu!

Vũ Nhi hất mạnh tay anh ra, gượng cười trong nước mắt rồi gần giọng nói:

- Anh thôi đi, đến giờ này anh còn lừa dối tôi sao? Nếu không yêu tôi tại sao lại nói yêu tôi? Đến cuối cùng tôi cũng là con cờ của các người mà thôi! Giờ thì anh với cô ta tiếp tục thân thiết với nhau đi, tôi sẽ không làm phiền hai người nữa!

Dứt lời, Vũ Nhi guồng chân chạy đi trong nước mắt cùng trái tim đau nhói này.

- Vũ Nhi...

Thiên Ân cảm thấy vô cùng rối trí không biết chuyện gì đang xảy ra nữa, mọi thứ đều trở nên rối tung cả lên. Anh phải chạy theo giữ cô lại, để nói rõ mọi chuyện nhưng khi anh vừa nhắc chân thì bị Phương giữ lại.

- Anh định đi đâu vậy, ngoài trời đang mưa to lắm đấy...

- Bỏ ra, tôi sẽ giải quyết cô sau!

Anh đẩy Phương ra rồi chạy đi một cách nhanh chóng.

Dưới cơn mưa tầm tã, Vũ Nhi chạy nhanh ra ngoài cổng với hơi thở gấp gáp, những giọt mưa bắn vào mặt đau rát, nước mưa thấm vào người làm cơ thể cô lạnh buốt. Cô đứng bắt taxi để rời khỏi đây ngay lập tức, cô không muốn nơi này thêm một phút nào nữa.

Thiên Ân chạy ra nắm lấy tay cô giữ lại, ánh mắt anh lo lắng nhìn cô nói:

- Nghe anh giải thích đi Vũ Nhi, thật sự mọi chuyện xảy ra không như em nghĩ đâu. Trời đang mưa to, chúng ta vào nhà đi không khéo bị cảm lạnh đấy!

- Anh thôi đi, anh chỉ coi tôi là công cụ đồ chơi của anh thôi, anh không yêu tôi và mà tôi lắm tưởng đặt niềm tin vào anh. Đêm qua anh còn với cô ta hôn nhau thắm thiết lắm mà vậy sao còn phải giả vờ thân thiết quan tâm tôi làm gì nữa hử...

Vũ Nhi vừa khóc vừa nói trong sự căm phẫn.

- Em nói gì vậy, có phải em đã nghe cuộc nói chuyện hôm qua?

- Phải!

- Em hiểu lắm rồi, còn đêm anh với Phương thật sự...

- Anh im đi đừng nói gì nữa, tôi sẽ không tin anh nữa đâu... sẽ không bao giờ tin nữa... Vì đối với tôi đau lòng lắm rồi... Taxi...

Vũ Nhi vẫy tay bắt Taxi và chiếc Taxi dừng lại, cô vội mở cửa xe nhanh chóng bước vào mặc cho Thiên Ân có cản lại, nhưng chiếc xe đã đi mất. Cô ôm lấy ngực trái của mình mà khóc nức lên đến khan cả cổ họng, cô sẽ không bao giờ muốn gặp lại Thiên Ân nữa, gặp lại những con người đó chỉ khiến cô thêm đau khổ mà thôi.

Thiên Ân đứng như chết sững dưới cơn mưa nặng hạt, tại sao mọi chuyện lại trở nên đảo lộn như thế này chứ, mới hôm nào anh và Vũ Nhi còn vui vẻ với nhau cơ mà.

- Thiên Ân à, nhân cơ hội này tao sẽ khiến cho mày mất hết tất cả luôn, đừng trách tao!

Dương Tuấn nói giọng dứt khoát, đạp chân ga hết tốc độ phóng xe thẳng tới chỗ Thiên Ân.

“Rầm”

Thiên Ân ngã phịch xuống mặt đường một cách đau đớn, máu ở đầu chảy ra thành vũng hòa vào nước mưa. Dương Tuấn từ trên xe bung dù bước xuống đi tới chỗ Thiên Ân mỉm cười nhạt nhẽo nói:

- Mày đừng trách tao Thiên Ân à, đáng lẽ ra tao không muốn làm như vậy nhưng vì mày luôn cản trở tao. Mày hãy trách ông trời tại sao lại sinh ra làm em của tao, chúng ta cùng cha chứ đâu cùng mẹ, vậy nên tình anh chúng ta tốt hơn không nên có!

Nói rồi, Dương Tuấn đi lên xe nhanh chóng rời khỏi đây.

Ánh mắt Thiên Ân dần mờ đi bởi nước mưa khiến anh cay mắt, anh dần chìm trong vô thức vì anh đau lắm, đau không thể nào chịu được và anh phải đối mặt với tử thần.

...

3 năm sau.

”Nếu nuôi tiếc tan trong bao tiếc nuôi để yêu thương xa thật xa.

Nếu nỗi nhớ tan trong quên buốt giá và thời gian sẽ qua.

Cố giữ lấy dù chỉ là nước mắt.

Để ngày mai được khóc dẫu muộn màng.

Và giữ lấy dù chỉ là những nỗi xót xa ưu buồn.

Hoài niệm rơi trong nỗi buồn hay là tan trong lỡ làng.

Cuộc đời như con nước cuốn trôi dạt về đâu, về đâu.

Đừng để những kí ức là tiếc nuối.

Đừng để yêu thương này xa khuất chân trời.

Đừng để ta tan trong con sóng buốt giá.

Cô đơn giữa muôn trùng quên lãng.

Dù cho tháng năm kia đổi thay

Dù cho bao mong manh mãi nơi này

Dù nỗi đau theo muôn ngàn kiếp sau ta vẫn yêu một lần và mãi mãi

Này người yêu ơi xin tan trong vòng tay giữ chặt nhau cho yêu dấu đọng đầy

Núu thời gian dừng lại nơi đây, trở về những phút giây ban đầu.” (Như những phút ban đầu – Hoài Lâm)

Hết một bài hát, anh tháo phone nghe ra cất vào trong túi, đeo ba lô bước đi dạo trên con đường mòn ven ngọn đồi trồng chè. Anh chỉ mặc đơn giản chiếc áo thun trắng to rộng cùng quần kaki đen, chân mang giày thể thao cực chất, mái tóc hoe vàng bay phấp phới trong gió, đeo mắt kính trong ra dáng một thư sinh thanh tú. Tiếng chuông điện thoại rung lên, anh lấy ra nghe máy:

- Alo, ba gọi con có chuyện gì không vậy?

- Hoàng Thiên, con đang ở đâu vậy, sao quản lý nói ra sân bay không thấy con?

- Ba à, con đang ở đồi chè Hương Hoa, con muốn ở đây nghỉ ngơi một vài ngày rồi có gì trở về nhà sau, thôi con tắt máy đây!

Anh – Hoàng Thiên, mới vừa ở bên Pháp về sau một thời gian làm việc bên đó, do ba anh muốn anh về định cư và lập nghiệp bên này cho nên anh mới về. Anh tiếp tục đi dạo ngắm cảnh xung quanh đây.

- Công nhận ở đây yên bình thật!

Anh mỉm cười nói, cầm điện thoại tranh thủ chụp vài tấm hình làm kỉ niệm thì chợt anh dừng lại khi nhìn thấy có một gái với mái tóc đen dài, mặc áo sơ mi màu xanh rêu rộng thùng thình cùng quần thể thao, mang đôi ủng đang đứng trong vườn rau, trên tay cầm một cái rổ to đựng đầy rau xanh.

Anh giờ điện thoại lên chụp lại khoảnh khắc này vì anh thấy có điều gì đó thú vị, coi như trong bưu sưu tập của anh có cảnh lần người thì mới hoàn hảo.

- Vũ Nhi ơi, xong chưa? Mau vào nấu cơm đi con, bọn trẻ đói rồi đấy!

Giọng của một người đàn ông vang lên.

Cô gái ngoảnh đầu lại và thưa:

- Vâng thưa ba, con vô liền!

Thế rồi, cô nhanh chóng mang rổ rau rời khỏi vườn rau, cô khẽ đi lướt qua anh. Anh chỉ mỉm cười rồi tiếp tục đi về con đường phía trước.

Chợt cô dừng lại, quay người nhìn bóng dáng người con trai bước đi mà cảm thấy có gì quen thuộc, cảm giác lạ lẫm nhưng thôi cô không để ý làm gì nhanh chóng rời đi.

Có những khoảng thời gian đã qua rồi mới nhận ra rằng nó mãi mãi khắc sâu trong hồi ức.

Hồi thế gian tình là chi, sao lại cứ đau khổ đến như vậy, nếu đã có duyên gặp nhau và yêu nhau sao lại không đến được với nhau...

10. Chương 10

Sau một buổi chiều trồng hoa và hái rau mệt mỏi, Vũ Nhi cũng nấu xong bữa cơm ngon lành cho ba và hai đứa nhỏ mồ côi. Cô chạy ra ngoài để gọi ba vào ăn cơm thì chợt “bộp” một phát.

Vũ Nhi không may bị ngã nhào đập mạnh đầu gối xuống nền đất một cách đau đớn khi vấp phải chân của ai đó và không ai khác chính là Hoàng Thiên. Anh thấy vậy vội đỡ cô đứng dậy, nhìn cô với ánh mắt lo lắng hỏi:

- Cô không sao đấy chứ?

Đôi đồng tử của Vũ Nhi giãn rộng nhìn người con trai đứng trước mặt với vẻ mặt đầy sự ngạc nhiên, con tim cô như thốt lên một giây tức thời, cái cảm giác vừa đau lòng vừa hờn giận đột nhiên quay trở lại, ánh mắt cô chợt đỏ hoe lấp lánh những giọt lệ tưởng chừng sắp rơi.

Vũ Nhi vội hắt tay anh ra, gần giọng nói:

- Tại sao anh lại xuất hiện ở đây vậy, Thiên Ân? Đã hơn 3 năm qua tôi khó khăn lắm mới quên được anh, quên đi cả gia đình anh đã gây ra những gì cho gia đình của tôi, tại sao bây giờ anh lại xuất hiện nữa chứ?

Hoàng Thiên như đứng đo ra chẳng hiểu gì, ánh mắt ngơ ngác nhìn cô gái đang chửi như tát gáo nước lạnh vào mặt anh vậy. Anh cười gượng gạo đáp lại cô:

- Này cô gái, có vẻ như cô nhầm người rồi thì phải. Tôi không phải Thiên Ân gì đó mà cô vừa mắng đâu!

- Anh không phải Thiên Ân chứ là ai? Từ khuôn mặt đến ngoại hình đều giống thế kia, chỉ là mái tóc có chút hoe vàng thôi!

Vũ Nhi đáp nhanh lại, ánh mắt hiện rõ những cảm xúc lẫn lộn khi nghe anh nói vậy, cảm giác như người xa lạ chưa từng quen biết.

- Này người giống người là chuyện bình thường nhé. Mới lần đầu tiên gặp đã chửi vô mặt người khác rồi. Cô...

Chưa kịp nói hết câu thì tiếng chuông điện thoại của anh rung lên, anh lườm ánh mắt sắc lạnh nhìn cô rồi quay lưng đi nghe điện thoại.

Vũ Nhi như đứng hình nhìn bóng dáng quá đỗi quen thuộc đó bước đi mà cảm giác vừa lạ vừa quen, trên tay người con trai đó còn cầm lồng thông hai sợi dây len màu đỏ đang thất dỡ dang. Một giọt nước mắt mặn chát rơi xuống trên khuôn còn vương vẩn nỗi đau năm ấy, cô lặng lẽ quay người bước đi.

“Chắc có lẽ mình đã nhầm người rồi? Thôi quên đi, dù sao mọi chuyện cũng đã qua lâu rồi, không muốn nhắc lại làm gì...”

- Được rồi, con sẽ về nhưng con còn phải ghé công ty ở Hải Âu nữa, chắc con sẽ ở đó làm việc luôn cho nên ba đừng có gọi về nữa, con chán ở nhà lắm với lại con không muốn làm ở tập đoàn nhà mình đâu!

Hoàng Thiên cảm râm, nét mặt nhăn nhó nói khi nghe cuộc điện thoại này từ ba.

- Con đã gần U30 rồi đấy, con không mau về cưới cái Phương đi, ta muốn có cháu bé lắm rồi. Con ở bên Pháp cũng lâu rồi, khó khăn lắm ba mới năn nỉ con về được đấy, giờ ba con cũng đã già rồi.

- Thôi ba ơi, vợ con cái gì, con chỉ mới hai mấy thôi chứ gần U30 đâu. Thôi nói chung con sẽ về công ty ở Hải Âu làm, con tắt máy đây có gì gặp lại ba sau.

Anh tắt máy nhét điện thoại vào túi áo, nét mặt có chút khó chịu, nhìn hai sợi len đang thất dỡ thở phất một cái. Anh chợt nhớ lại cô gái vừa rồi mắng anh, hình như anh đã từng gặp ở đâu đấy rồi, nhìn quen lắm nhưng không tài nào nhớ ra nổi.

...

Ngày hôm sau, tại công ty Hải Âu.

Hôm nay, mọi nhân viên trong công ty đều túc tắc chuẩn bị đón giám đốc nhận nhiệm kỳ sau ba năm đều do một người thanh niên trẻ điều hành, nghe nói là bạn thân của giám đốc tên Gia Kiên.

“Chết rồi, hôm nay mình đi làm trễ mất thôi, kiểu này mà gặp ông giám đốc mới, để ông ấy biết được chắc đuổi việc mình mất thôi!” Vũ Nhi than thở cầm đầu chạy hồng hộc từ trạm xe buýt tới công ty Hải Âu làm việc.

“Bộp”

- Ui đau quá đi, xin lỗi... Tôi đang vội...

Không kịp ngước đầu lên nhìn người đó là ai, Vũ Nhi chạy thẳng một mạch vào bên trong nhưng bị người đó nắm lấy cánh tay kéo lại.

- Này xin lỗi kiểu gì vậy?... Lại là cô, người mắng tôi hôm qua đây mà...

Hoàng Thiên nói, vẻ mặt đầy bất ngờ khi lại lần nữa gặp cô gái này. Nhìn đồng phục áo sơ mi đỏ có đính lô gô cùng quần tây là anh biết cô gái này làm trong công ty Hải Âu rồi.

Vũ Nhi trợn mắt ngạc nhiên nhìn anh, không ngờ lại gặp người con trai có ngoại hình giống Thiên Ân ở đây, cô không biết nói gì đành hất mạnh tay anh ra nói:

- Xin lỗi anh, tôi không có cố ý. Nhưng giờ trễ giờ rồi, để giám đốc mới biết được thì tiêu mất.

Nói rồi, Vũ Nhi chạy đi vào trong mất hút.

Hoàng Thiên như dở khóc dở cười trước hành động của cô gái này, anh thì thầm: “Lần này thì cô xui xẻo khi gặp tôi rồi đấy!”

- Vũ Nhi, sao em tới muộn vậy, giám đốc mới tới rồi đấy, mau đứng vào hàng với mấy nhân viên khác đi!

Gia Kiên nói nhanh khi nhìn thấy Vũ Nhi chạy vào đây. Cô nhìn anh nở nụ cười thật tươi rồi nhanh chóng đứng vào hàng.

Đúng lúc, Hoàng Thiên đi vào với dáng vẻ vô cùng đỉnh đặc với nét mặt tỏ ra khí chất vương giả. Anh chỉ mặc đơn giản áo sơ mi trắng cùng quần kaki đen, chân mang đôi giày thể thao màu đen nốt, tóc vuốt nhẹ ra sau khiến bao nhiêu nhân viên nữ có mặt đều mê mẩn nhìn anh.

Gia Kiên đi tới bắt tay người anh em thân thiết của mình lâu ngày không gặp, mỉm cười nói:

- Lâu không gặp mày, nhìn ngoại hình của mày thay đổi nhiều đấy!

“Đừng nói anh ta là giám đốc công ty này đấy nha? Đúng là oan gia ngõ hẹp mà!” Cô nói thầm.

- Cũng bình thường thôi, cảm ơn mày đã điều hành công ty giúp tao trong thời tao ở Pháp.

Hoàng Thiên lên đáp lại với giọng đều đều, thì vô tình anh bắt gặp ánh mắt đang trở ra đầy bất ngờ của cô gái vừa mới va vào anh ở trước công ty. Anh bước tới chỗ Vũ Nhi làm cô có chút giật mình, mọi người đều đổ dồn vào nhìn cô.

- Cô là Vũ Nhi! Công nhận chúng ta có duyên thật đấy!

- Cô ấy là thư kí làm việc cho tao cũng được hơn hai năm rồi, cũng là bạn của tao đấy!

Gia Kiên cười nói, sẵn giới thiệu cho Hoàng Thiên biết về cô.

- Vậy sao, giờ cô gái này sẽ là thư kí làm việc cho tao phải không?... Thôi không nói nhiều nữa, từ ngày hôm nay tôi chính thức là giám đốc của công ty Hải Âu này, một khi làm việc ở đây phải tuân thủ theo nguyên tắc nếu như không muốn bị sa thải. Giờ thì mọi người mau đi làm việc đi.

Dứt lời, Hoàng Thiên đi thẳng tới thang máy để lên phòng làm việc. Nghe anh nói xong và vừa đi khỏi mọi người mới thở phào nhẹ nhõm bàn tán xôn xao:

- Nghe nói cậu ta là con trai của tập đoàn Thiên Gia rất lừng danh, còn có võ bọc là xã hội đen khét tiếng lắm đấy.

- Coi bộ tên này lạnh lùng có vẻ đáng sợ lắm đấy, nên mình phải dè chừng thôi nếu không bị đuổi việc!

- Em không ngờ, anh lại là bạn thân của anh ta đấy! Em gặp anh ta ở đồi chè Hương Hoa đấy! Giờ anh không làm giám đốc nữa thì anh làm gì?

Vũ Nhi nhẹ giọng nhìn Gia Kiên hỏi với ánh mắt thắc mắc.

- Anh vẫn làm ở đây nhưng ở bên bộ phận khác, vì lúc Hoàng Thiên ở bên Pháp đã nhờ anh điều hành hộ công ty, nên giờ anh phải trả lại vị trí cho cậu ấy. Em hãy làm thư kí cho cậu ấy đi, cậu là người tốt sẽ không làm gì em đâu... mà nếu có làm gì thì em đừng lo, vì có anh ở đây, anh sẽ xử lý nó cho. Giờ em đi lên phòng làm việc đi, không khéo nó lại cần nhân cho đấy.

Gia Kiên nói rồi nhìn Vũ Nhi cười thật tươi, khẽ đưa tay xoa nhẹ đầu cô rồi đi khỏi đây. Cô chỉ mỉm cười đáp lại vì những hành động quan tâm của anh dành cho cô khiến cô có một chút rung động, có lẽ cô học dần thích anh vì anh đã từng nói thích cô nhưng cô cứ lưỡng lự vì chưa quên được chuyện quá khứ.

Cô quen Gia Kiên vì ở cùng dãy nhà trên đồi chè Hương Hoa, anh luôn giúp cô trong lúc cô gặp khó khăn, cũng nhờ có anh nên cô mới được làm thư kí trong công ty Hải Âu này.

...

Vĩ Nhi bưng ly cà phê còn bóng khói nghi ngút đi vào trong phòng làm việc của Hoàng Thiên, vừa mở cửa bước vào thì chợt cô đứng lại nhìn anh đang ngồi trên ghế sofa đan dây len với vẻ chăm chú không để ý gì xung quanh.

Dáng vẻ đó làm cô chợt nhớ đến Thiên Ân lúc trước cũng hay ngồi đan dây như vậy, cô nhanh gạt bỏ đi những hình ảnh mà đi tới đặt ly cà phê trên bàn trước mặt anh.

- Mời anh uống cà phê, tầm một tiếng nữa giám đốc có một cuộc họp hội đồng diễn ra. Nếu không có chuyện gì thì tôi xin phép đi làm việc của mình.

Nói rồi Vũ Nhi quay người định đi thì chợt Hoàng Thiên nắm lấy tay kéo lại ngồi xuống bên cạnh anh khiến cô giật mình, trợn mắt nhìn anh.

Anh cầm lấy cổ tay trái của Vũ Nhi thắt sợi dây len anh vừa mới đan xong đeo vào tay cô rồi nói:

- Vòng tay len màu đỏ này là sợi tơ duyên dùng để thắt chặt và giữ lấy người mình thích. Em làm tôi cảm thấy ấn tượng với nụ cười tỏa nắng trên đôi Hương Hoa đấy.

Hành động của Hoàng Thiên làm cô như đờ ra, tại sao những cử chỉ của người con trai này lại giống Thiên Ân đến thế, nó khiến con tim cô nhói đau, không thể nào cô đứng phắt dậy giật phăng cái vòng tay len đó ra để lên bàn nói:

- Thật sự anh khiến tôi cảm thấy giống người con trai từng coi tôi là công cụ đồ chơi của anh ta. Từ cử chỉ, ánh mắt, khuôn mặt đều giống với anh ta. Nhìn anh tôi lại nghĩ tới anh ta, những câu nói đầy xúc phạm và sự phản bội của anh ta cứ hiện trong đầu tôi, cả gia đình anh ta và anh trai của hắn tôi đều căm ghét.

Dứt lời, cô đi ra khỏi phòng đóng sầm cửa lại với nét mặt nóng hừng hực sau khi làm một ba bắt tử vào mặt Hoàng Thiên, khiến anh đờ toàn tập.

“Mình đã làm gì sai khi không bị cô ấy mắng không thương tiếc, chưa thấy có nhân viên nào lại mắng giám đốc như vậy. Mình giống với ”anh ta” mà cô nói lắm sao? Anh ta làm cô đau khổ chứ có phải là tôi?”

Hoàng Thiên nhú mày nói với ánh mắt khó hiểu nhìn vòng tay anh vừa mới đan xong bị cô làm đứt bỏ trên bàn.

Vũ Nhi ngồi ôm chân trong một góc của căn phòng gần nhà kho khóc nức lên thành tiếng

11. Chương 11

Vũ Nhi ngồi ôm chân trong một góc của căn phòng gần nhà kho khóc nức lên thành tiếng, cùng với trái tim đầy sự tổn thương, cô chẳng muốn nhớ lại quá khứ đó, thật sự quá tủi nhục.

- Em bị sao thế Vũ Nhi? Sao ngồi ở đây vậy, em khóc sao?

Gia Kiên lo lắng hỏi khi tình cờ đi ngang qua đây nhìn thấy Vũ Nhi đang ngồi ôm chân vào góc tường, gục mặt xuống. Anh lấy trong túi ra khăn mùi xoa màu xanh đen đưa cho cô, ánh mắt nhìn cô một cách sâu lắng.

Vũ Nhi cầm lấy nhẹ giọng nói:

- Cám ơn anh!

- Có chuyện gì xảy ra với em sao?

Gia Kiên nhìn cô gặng hỏi.

Vũ Nhi lau đi nước mắt, nhanh chóng lấy lại bình thường gượng cười nhìn anh nói:

- Không có gì đâu anh. Chỉ là... em gặp một người có khuôn mặt giống người làm em tổn thương năm đó thôi.

- Thật vậy sao? Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi!

Gia Kiên an ủi cô, khẽ ôm cô vào lòng, anh không muốn thấy cô phải khóc vì người con trai đã khiến cô đau lòng, anh chỉ muốn thấy cô cười mà thôi.

Hoàng Thiên đứng nhìn hai người ôm nhau với ánh mắt không bộc lộ cảm xúc gì nhưng xoáy sâu bên trong như chứa đựng một điều gì đó rất lạ, rồi anh quay người lẳng lặng bước đi khỏi đây.

...

Dưới nhà ăn của công ty, Hoàng Thiên chọn cho mình một chỗ ngồi ít người qua lại gần cửa sổ ăn cơm một mình, suy nghĩ về một điều gì đó với nét mặt trầm tư. Dường như anh đã quên đi một thứ gì đó thì phải nhưng không tài nào nghĩ ra, nó khiến anh trở nên mơ hồ từ lúc về nước.

- Mày ngồi ăn cơm một mình sao, Hoàng Thiên?

Gia Kiên nói, đặt khay cơm xuống bàn rồi kéo ghế cho Vũ Nhi để cô ngồi rồi anh ngồi xuống bên cạnh cô đối diện với Hoàng Thiên.

Anh có chút ngạc nhiên khi thấy hai người họ chỉ mỉm cười rồi chột vụt tắt ngay tức khắc, ánh mắt lãnh đạm nhìn Vũ Nhi, anh chẳng hiểu tại sao mới gặp cô có vài lần lại có cảm giác như đã biết từ lâu lắm rồi.

Vũ Nhi có chút áy náy khi đối diện với Hoàng Thiên, nghĩ lại vừa rồi cô nói những lời hơi quá đáng với anh, dù sao anh ta cũng là giám đốc của cô mà.

- Sau khi mày bị tai nạn giao thông rồi ba mày đưa mày qua Pháp chữa trị, tao tưởng mày ở bên đó làm luôn rồi chứ? Sao lại về vậy? Tao ở nước ngoài nghe tin mày bị tai nạn nên về nước thăm mày mà ba mày đưa mày đi mất, với lại mày nói mày có vợ cơ mà, sao chẳng thấy mày nói gì hay giới thiệu cho tao biết vậy?

Gia Kiên lên tiếng nhìn Hoàng Thiên thắc mắc hỏi làm Hoàng Thiên dừng lại mọi động tác, bỏ thìa xuống không ăn nữa.

Vũ Nhi hơi ngạc nhiên khi nghe Gia Kiên hỏi về đời tư của giám đốc mới này, nên làm cô cũng cảm thấy tò mò muốn nghe câu trả lời của anh.

Hoàng Thiên trầm mặt một lúc rồi lên tiếng:

- Tao làm gì có vợ, ba tao đang hối thúc tao lấy con gái của tập đoàn bất động sản Bắc Á kia, tao chẳng muốn. Đáng lẽ ra tao không về nước đâu mà ở bên đấy luôn, nhưng do ba tao thuyết phục tao với lại ông ấy cũng già rồi nên tao mới về, sợ người ta cho rằng tao bất hiếu.

- Mày còn có anh mà?

- Anh gì ở đây? Trước giờ tao với anh trai tao có ưa gì nhau đâu, có mỗi vợ giữ không được để lại thằng nhỏ đáng thương không có mẹ, còn hay ganh ghét tao vì sợ tao lấy đi mất chức vị chủ tịch tập đoàn Thiên Gia đấy.

Hoàng Thiên trầm giọng nói với vẻ mặt hậm hực khi nhắc đến anh trai mình.

- Cái thằng này kì cục, từ lúc mày bị tai nạn rồi đi nước ngoài cái đổi tên Hoàng Thiên luôn? Chẳng hiểu nổi mày muốn gì nữa?

- Thì tên tao vốn dĩ là Hoàng Thiên mà! Mày nói hay ghê...

Hoàng Thiên đáp lại dờ khóc dờ cười khi nghe Gia Kiên nhắc đến tên của mình, làm Gia Kiên như ngơ ra với vẻ ánh mắt khó hiểu nhìn anh, còn Vũ Nhi thì im lặng không nói gì chỉ ngồi nghe hai người nói chuyện mà không hiểu gì.

...

Sau khi xong cuộc họp, Hoàng Thiên trở về phòng và lao đầu vào giải quyết một số giấy tờ cần phải xem xét, anh hơi điên đầu vì những nhân viên ở đây không cho anh được ý tưởng nào cả.

Vũ Nhi bưng tách cà phê đặt lên khay rồi bê vào phòng giám đốc, đứng trước phòng gõ cửa.

- Vào đi!

Vũ Nhi mở cửa nhẹ nhàng bước vào đặt ly cà phê lên bàn trước mặt Hoàng Thiên rồi quay lưng đi bị anh níu tay giữ lại.

- Ở lại đây đi, tôi chưa cho phép cô ra ngoài mà.

Vũ Nhi định lên tiếng nhưng nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị của Hoàng Thiên nên đành thôi. Cô đi tới ghế sofa ngồi xuống, xếp lại một số giấy tờ đang ngổn ngang trên bàn.

Hoàng Thiên không làm nữa mà bưng lấy ly cà phê uống vài ngụm rồi xoay ghế nhìn ra không gian bên ngoài kia, một dáng vẻ lạnh lùng đúng chuẩn của một người giám đốc.

Cô thoáng thấy có một vết sẹo khá dài trên trán đã được tóc mái che lại của Hoàng Thiên. Càng nhìn cô càng thấy giống như Thiên Ân, giống đến một cách kì lạ cho dù lúc trước Thiên Ân để tóc đen không đeo kính, còn anh thì tóc vàng nâu và đeo kính.

Thấy Vũ Nhi nhìn mình một cách chú mục này giờ, anh nhìn cô nhú mày với vẻ khó hiểu, vô vọng quay đi chỗ khác.

Ngồi trong phòng hơn một tiếng đồng hồ, chẳng biết Hoàng Thiên muốn cô làm gì hay chỉ để cho cô thấy tài lẻ thất bại của mình. Cô có chút bực mình đứng dậy đi đi tới chỗ Hoàng Thiên nhưng vì đi nhanh quá chân nọ đá chân kia làm cô ngã nhào vào người Hoàng Thiên.

Anh vòng tay ôm lấy eo cô, hai ánh mắt hoảng hốt nhìn nhau đúng lúc có người mở cửa bước vào lên tiếng:

- Hai người đang làm cái gì vậy?

Vũ Nhi giật mình vội buông ta Thiên ra đứng thẳng người quay ra thì bất ngờ bị Thiên ôm chặt lấy. Anh lạnh lùng lên tiếng:

- Đi vào sao không gõ cửa?

- Anh có bạn gái rồi sao?

- Đi ra ngoài, đang trong giờ làm việc. Cô đang làm phiền tôi đấy Phương!

Vũ Nhi vội đẩy nhẹ Hoàng Thiên ra nhưng cứ bị anh ôm chặt lại, cô cảm thấy cái Phương này quen quen.

- Anh...

- Tôi đã bảo cô đi ra ngoài cơ mà, tôi sẽ không lấy cô đâu và cô hãy báo với ba tôi rằng tôi đã có bạn gái rồi!

Phương siết chặt tay lườm mắt nhìn cô gái không thấy mặt đỏ rồi bỏ đi ra ngoài trong sự tức giận, cô đã mất công xuống tận đây chỉ thăm anh vậy mà anh lại đang vui vẻ bên cô gái khác.

- Sao anh không nói chuyện với bạn gái mình đi mà lại nói lớn tiếng như vậy? Nếu không có gì thì tôi đi đây.

Vũ Nhi nói giọng đều đều với vẻ mặt khó chịu.

- Tôi chưa cho phép mà cô đi đâu!

Hoàng Thiên lạnh lùng nói rồi giật lấy cổ tay cô thắt sợi dây len vừa đan xong đeo vào cột chặt lại để cô không thể tháo ra được.

- Nay, mày không nên đeo vòng tay lên màu đỏ cho Vũ Nhi đâu.

Hoàng Thiên với Vũ Nhi ngạc nhiên quay người lại nhìn Gia Kiên. Anh đi tới nắm lấy tay Vũ Nhi kéo lại về phía mình, tháo vòng tay len ra để lên bàn nhìn Hoàng Thiên mỉm cười nói:

- Cái này mày thắt dùng để giữ lấy cô ấy, nhưng rất tiếc cô ấy của tao rồi, mày nên đeo nó cho Phương đấy. Xin phép, tao phải đưa cô ấy đi về đây.

Dứt lời, Gia Kiên đưa Vũ Nhi đi khỏi đây.

...

Ngồi trên xe, Vũ Nhi cảm thấy lòng mình nặng trĩu, tại sao cô lại có cảm giác như giám đốc mới tên Hoàng Thiên này lại giống Thiên Ân đến thế.

- Em đang suy nghĩ gì vậy, Vũ Nhi?

- Không có gì đâu, chỉ là... nhìn giám đốc mới này em lại nhớ lại quá khứ thôi!

- Anh thấy nó cứ để ý đến em, anh sợ nó thích em... Và anh không cho phép điều đó... Vì em là của anh...

Nghe Gia Kiên nói vậy làm cô cảm thấy có chút áy náy, cô nhẹ giọng đáp lại:

- Gia Kiên này, em xin lỗi anh. Thật sự thì em vẫn chưa sẵn sàng đón nhận tình cảm này từ anh, giờ em vẫn chưa nghĩ đến chuyện tình yêu.

Nói rồi, cô gục đầu vào cửa kính xe ô tô, với ánh mắt đượm buồn... Cô đang sợ, sợ tình yêu này sẽ không bền lâu giống như hai cuộc tình trước đó cô đã trải qua...

- Anh sẽ chờ cho đến khi em thật sự sẵn sàng.

...

Vừa về tới nhà, Hoàng Thiên đã gặp Phương đang ngồi ở bên trong phòng khách cùng với ba và Dương Tuấn. Anh đã phóng xe từ vùng biển Hải Âu để về nhà chỉ vì ba anh cứ gọi anh hoài nên buộc anh phải về.

- Cậu chịu về nhà rồi sao? Lâu rồi không gặp, nhìn cậu thay đổi nhiều đấy? Tôi nên gọi cậu như thế nào đây, hay là Hoàng Thiên nhỉ? Đúng không ba?

Dương Tuấn nói giọng đùa cợt, sâu thẳm trong ánh mắt đầy sự ganh ghét đối với em trai của mình, trong thâm tâm nghĩ rằng: "Sao mày không chết đi Thiên Ân, còn quay trở về đây làm gì... Nếu hôm nó tao dùng hết tốc độ thì mày đã chết rồi, mạng mày lớn lắm... Tao quyết sẽ không để mày lấy tất cả của tao đâu Thiên Ân... May cho tao là mày bị mất trí nhớ nếu không để ba biết được chuyện này thì tao tiêu chắc..."

Anh lạnh lùng chẳng đáp lại đi tới ngồi xuống ghế sofa khê vệt ra tiếng thở dài.

- Ba à, sao ba cứ gọi con về hoài vậy? Con có đi Pháp ở nữa đâu.

- Con có bạn gái rồi phải không? Ba nghe Phương nói, con bé thấy con ôm cô thư kí của con trong phòng làm việc của con thật không?

- Ba gọi con về chỉ nói việc này thôi sao?

- Không chỉ việc này mà sẵn đây ba muốn công bố bản di chúc luôn!

Nghe tới di chúc Hoàng Thiên chẳng có phản ứng gì, riêng Dương Tuấn thì có phần bất ngờ khi nghe ông nói sẽ công bố di chúc.

- Nếu chỉ có công bố di chúc thôi thì con không quan tâm, con chỉ cần có cuộc sống an nhàn không phải mang vỏ bọc xã hội đen được rồi, con không muốn có gì liên quan tới tổ chức do ba lập ra cả. Thôi con đi về phòng đây, mang con phải đi xuống lại Hải Âu sớm để đi làm.

Dứt lời, Hoàng Thiên bỏ đi lên phòng một mạch chẳng thàm nói thêm lời nào.

- Cái thằng này từ lúc bị tai nạn giao thông đến giờ tính tình thay đổi, lạnh lùng ngang ngược.

- Bác à, sao bác lại đổi tên anh ấy là Hoàng Thiên vậy?

Phương thắc mắc hỏi khi không hiểu tại sao lại đổi tên của Thiên Ân thành Hoàng Thiên.

- À, cái này bác muốn nó có một diện mạo mới thôi. Nó bị mất trí nhớ cũng tốt, quên đi những gì không hay xảy ra với nó, quên đi luôn vợ của nó vì chính cô ta gây ra tai nạn cho nó, suýt chút nữa ta tưởng nó trở thành người thực vật rồi đấy.

- Dạ vâng!

Phương gượng cười đáp, trong đầu nghĩ thầm: “Thực chất đâu phải vợ của Thiên Ân gây tai nạn cho anh, chỉ toàn mình bịa đặt để bao che cho tên Dương Tuấn kia thôi. Dù sao thì mình cũng sắp kết hôn với anh ấy rồi còn gì, biết đâu anh ấy là người kế cả tập đoàn Thiên Gia lớn mạnh, khi đó mình sẽ trở thành phu nhân thật quyền lực.”

...

12. Chương 12

Sáng hôm sau, Hoàng Thiên đã dậy rất sớm để chuẩn bị xuống Hải Âu làm việc vì đang có rất nhiều việc cần anh giải quyết. Anh đứng trước gương chỉnh tề lại quần áo, cài khuy áo lại, anh chúa ghét mặc vest vì sự gò bó của nó khiến anh vô cùng khó chịu.

- Hoàng Thiên, sáng nay ba cũng muốn đi xuống công ty xem tình hình hoạt động của công ty như thế nào rồi cho xác nhập vào tập đoàn Thiên Gia luôn đi. Ba muốn con chuyển công tác lên làm chức vị tổng giám đốc của Thiên Gia cho ba, như trước đây con đã làm.

- Ba à, có nhất thiết phải như thế không? Vị trí đó, anh hai có thể làm được mà.

Anh cảm râm khi nghe ông nói vậy, nét mặt có chút khó chịu.

- Giao cho anh con thì nó chỉ làm cho tập đoàn đi xuống thôi. Nó chỉ đem cái tổ chức trong xã hội đen của chúng ta đang hoạt động để đe dọa và uy hiếp các đối tác thôi. Nói tóm lại, con về đây làm cho ba, ba để con bé Phương làm thư ký cho con rồi đấy, ba cũng tuyển người làm quản lý cho con luôn rồi.

- con sẽ làm ở vị trí đó, nhưng người làm bên cạnh con con sẽ tự chọn. Con không muốn Phương làm cùng với con, con cảm thấy cô ta gây phiền phức cho con.

Anh nói giọng dứt khoát với vẻ mặt cực kì nghiêm túc pha sự lạnh lùng.

Phương đứng bên ngoài phòng của anh và vô tình nghe được những gì hai cha con họ nói, cô âm ực siết chặt tay khi anh nói cô gây phiền phức cho anh.

- Thôi được rồi, tùy con. Nhưng con nhớ rằng Phương là người cứu con trong vụ tai nạn giao thông đó đấy.

...

Tại công ty Hải Âu

Vũ Nhi vẫn đi làm như thường ngày, lần này cô đi làm sớm hơn mọi khi vì cô còn phải sắp xếp công việc buổi họp ngày hôm nay cho giám đốc.

“Cạch” tiếng mở cửa.

Vũ Nhi có chút giật mình vội ngừng tay bỏ sắp giấy xuống bàn của giám đốc quay người lại, chợt cô như đứng hình, đôi đồng tử giãn rộng nhìn người đã từng hại cuộc đời cô trở nên đau khổ, làm mất đi đứa con chưa chào đời của mình năm đó.

- Vũ Nhi, thật ngạc nhiên khi em lại làm việc ở đây đấy. Đã lâu không gặp nhìn em ngày càng xinh đẹp hơn xưa đấy.

Dương Tuấn kia giọng đùa cợt với vẻ mặt ngạc nhiên khi vô tình gặp Vũ Nhi ngay trong phòng làm việc của em trai mình.

- Anh... tới đây làm gì vậy chứ?

Vũ Nhi gằn giọng nói với giọng nghẹn lại như sắp khóc với dòng cảm xúc lẫn lộn trong lòng đang trào dâng.

- Ủa, tôi là anh trai của giám đốc công ty này chẳng lẽ không được phép tới đây sao? Thật không ngờ em lại làm việc chung với thằng em trai anh đấy, đừng nói với anh đấy, tưởng hai người mất liên lạc với nhau

rồi chứ? Hay là em nghĩ nó đổi tên thành Hoàng Thiên và giả vờ không biết em là ai để tiếp cận em, lợi dụng em giống như công cụ đồ chơi của nó trước đó.

- Anh im đi. Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe.

Vũ Nhi gào thét gây âm vang lên cả phòng, trái tim cô chợt nhói đau cùng vớiz giọt nước mắt mặn chát rơi xuống.

- Tôi chỉ nói sự thật thôi mà. Nếu như lúc trước em chịu theo tôi thì đâu phải bị nó xem là công cụ đồ chơi đâu nhỉ... Dù sao thì em với tôi cũng từng yêu nhau lắm cơ mà....

- Tôi đã bảo anh im đi rồi có mà... anh em các người chỉ toàn là loại người giả dối và bỉ ổi mà thôi.

Đúng lúc Hoàng Thiên bước vào khi nghe thấy tiếng ồn ào trong phòng của mình, nét mặt khó chịu khi thấy sự xuất hiện của Dương Tuấn ở ngay trong phòng làm việc của mình, anh gần giọng nói:

- Hai người đang làm gì trong phòng tôi vậy hả? Đây Vũ Nhi, có chuyện gì xảy ra với cô sao, mà cô đứng đó khóc thế?

Chưa kịp để ai nói gì thì Phương chạy vào khoác tay anh với nét mặt mừng rỡ khi thấy anh.

- Anh Hoàng Thiên, cuối cùng anh cũng xuống rồi, làm em chờ anh này giờ đây. Dương Tuấn đã đưa em đi cùng xuống dưới đây trước anh đấy... Vũ Nhi... Sao cô lại ở đây?

Phương bất ngờ khi lại gặp Vũ Nhi ngay ở đây. Ai đấy đều hiện lên sự khó hiểu thắc mắc và ngạc nhiên làm cho bầu không khí trong căn phòng trở nên ăn thẵng hơn bao giờ hết.

Dương Tuấn chợt vỗ tay cười lên rồi nói:

- Thì ra đây là bạn gái cậu sao... Hoàng Thiên?... nghe Phương nói cậu có bạn gái rồi nên hủy hôn mà...

- Anh đang nói gì vậy? Cẩn thận lời nói của mình đi, đây là nơi làm việc chứ không phải ở nhà.

Hoàng Thiên lên tiếng với vẻ mặt hiện rõ sự giận dữ.

Vũ Nhi đang cảm thấy vô cùng rối bời khi cô lại bị lừa dối thêm một lần bởi người con trai này mà cô đã từng tin tưởng, cô đi lại gần Hoàng Thiên gân cổ lên nói trong cảm phẫn:

- Anh là Thiên Ân chứ không phải là Hoàng Thiên. Tại sao anh lại lừa dối tôi hả, tôi đâu phải là công cụ đồ chơi của các người để các người muốn làm gì thì làm...

- Tôi chẳng hiểu cô đang nói gì cả?

Hoàng Thiên ngơ ra khi bị cô mắz và cô lại cho rằng anh là Thiên Ân, làm anh cảm thấy vô cùng rối trí chẳng hiểu gì cả.

- Anh thôi cái bộ mặt giả tạo của anh đi.

Dứt lời Vũ Nhi chạy đi trong nước mắt cùng với trái tim đau nhói.

- Vũ Nhi... Vũ Nhi... tôi sẽ nói chuyện với các người sau...

Anh nói rồi guồng chân chạy đi.

- Hoàng Thiên chạy theo cô ta mất rồi, thật không ngờ cô ta lại làm việc ở đây. Lỡ như Hoàng Thiên nhớ lại thì sao đây? Tôi sẽ mất anh ấy còn anh thì bị tống vô tù vì anh chính là người gây ra tai nạn cho anh ấy đấy.

Phương nói với nét mặt vô cùng lo lắng khi chuyện này lại xảy ra.

- Chắc nó sẽ không nhớ lại đâu vì mọi chuyện đang khiến nó rối lên chẳng biết đường nào lẫn. Cô yên tâm đi, cô sẽ chẳng sợ mất thằng em trai tôi đâu, vì Vũ Nhi hận nó lắm đấy. Dù sao thì tôi vẫn muốn có được cô ấy hơn là để thuộc về nó.

Vũ Nhi vừa khóc vừa chạy tới thang máy cứ ấn nút mà không thấy thang máy mở cửa, cô thật sự muốn rời khỏi đây ngay lập tức vì không muốn gặp lại những người đó một phút nào nữa.

- Vũ Nhi... Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy? Tôi thật sự không hiểu gì cả.

Hoàng Thiên nói với nét mặt đầy sự thắc mắc, anh nắm lấy tay Vũ Nhi giữ chặt lại nhưng bị cô hất mạnh ra.

- Đến phút này mà anh vốn giả vờ được sao? Anh là Thiên Ân chứ không phải là Hoàng Thiên, anh lừa dối tôi chưa đủ sao bây giờ còn trơ mặt ra như không biết gì. Anh em các người thật quá bệnh hoạn, chỉ coi phụ nữ là cỏ rác mà thôi. Phải sinh ra trong gia đình là xã hội đen nên muốn làm gì thì làm. Làm ơn hãy để cuộc sống của tôi yên ổn đi... Tôi đã quá đau khổ rồi...

Thật sự anh không thể kìm nén cảm xúc ngay bây giờ khi bị Vũ Nhi nói những lời cay nghiệt như vậy. Anh không biết gì cả... thật sự không hiểu gì... Anh bực mình nắm lấy tay Vũ Nhi lôi đi ra khỏi công ty.

- Bỏ tôi ra, anh đưa tôi đi đâu vậy hả?

Vũ Nhi hét toáng lên cố giật lại tay mình nhưng vô ích.

Anh phóng xe với tốc độ nhanh nhất có thể tới biển, anh xuống xe lôi Vũ Nhi ra bờ biển đẩy cô ngã xuống dưới làn sóng biển tấp vào, làm quần áo cô ướt nhẹp.

-Anh bị sao vậy? Đưa tôi ra đây làm gì hả? Anh... cả gia đình anh làm tôi đau khổ như vậy chưa đủ sao Thiên Ân?

Vũ Nhi lên giọng nói, ánh mắt tức giận trừng lên nhìn anh.

- Thiên Ân...Thiên Ân... Cô hận anh ta tới mức nào mà nhìn tôi ra anh ta mà nói chứ? Tôi nói cho cô biết tôi là Hoàng Thiên... chứ không phải là Thiên Ân. Tôi mới gặp cô lần đầu tiên tại đồi chè Hương Hoa sau khi ở Pháp điều trị chấn thương do tai nạn và lập nghiệp ở Pháp rồi trở về... Tôi chẳng biết gì cả. Mọi chuyện xảy ra của cô thì tôi có liên quan gì vậy mà cô nói tôi lừa dối cô, lợi dụng cô... coi cô là công cụ đồ chơi... tôi chưa bao giờ làm như vậy... và sẽ không bao giờ có điều đó xảy ra...

Vũ Nhi đứng phắt dậy mặc cho sóng biển cứ tấp vào mà cương mặt lên nói:

- Anh im đi, anh đừng có ngụy biện. Dương Tuấn là anh trai anh, kẻ làm tôi có thai rồi giết đứa con đó. Ba anh đã làm gia đình tôi điêu đứng vì nợ nần, còn anh lấy tôi về chỉ xem tôi là công cụ đồ chơi. Vậy mà giờ anh đứng đây nói vô tội rằng anh là Hoàng Thiên chứ không phải Thiên Ân nghe thật phi lý.

- Tôi lấy cô khi nào?

Thiên Ân càng không hiểu cô đang nói gì, mọi thứ cứ rối tung cả lên khiến anh cảm thấy bực mình. Vậy là có chuyện gì đó xảy ra với anh trước đó khi tai nạn xảy ra.

Vũ Nhi chợt cười nham nhở vì nét mặt ngờ ngác vờ như không biết gì của Hoàng Thiên.

- Anh đừng có giả vờ nữa. Làm ơn biến khỏi cuộc đời tôi đi, coi như kiếp trước tôi tạo nhiều nghiệp chướng nên kiếp này tôi lãnh quả báo.

Dứt lời, Vũ Nhi đẩy anh qua một bên rồi đi thẳng về phía con đường trước mặt để bắt taxi.

-Này Vũ Nhi... cô hãy nói rõ chuyện này cho tôi biết đi, thật sự tôi không biết gì cả.

Thiên nắm lấy tay Vũ Nhi giữ chặt lại, nhìn cô với ánh mắt với dòng cảm xúc hỗn độn.

-Anh bỏ tay tôi ra. Tôi thật sự ghét cái mặt nạ giả tạo của anh!

Vũ Nhi hất mạnh tay Thiên ra rồi quay người đi một mạch qua đường mà chẳng chú ý xe cô qua lại, mặc cho những tiếng còi kêu lên âm ỉ.

-Vũ Nhi, coi chừng...

Thiên nói lớn khi thấy có một chiếc xe đang lao tới chỗ cô mà cô thì lại chẳng chú ý gì và buộc anh phải chạy ra.

“Rầm”

13. Chương 13

Tại bệnh viện, trước phòng cấp cứu.

Vũ Nhi ngồi ở dãy ghế nhựa trong sự hốt hoảng và lo sợ khi vẫn chưa hết bàng hoàng về vụ tông xe vừa rồi, đáng lẽ ra người ở trong phòng cấp cứu là cô chứ không phải anh.

Ba của Hoàng Thiên vội đi tới phòng cấp cứu cùng với Dương Tuấn và Phương.

- Thiên Ân như thế nào rồi sao nó lại bị tai nạn nữa chứ? Có chuyện gì xảy ra với nó vậy hả?

Vũ Nhi ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của ba Thiên Ân ở đây, cô đứng dậy đi tới đứng trước mặt ông nhẹ cúi đầu nói:

- Con xin lỗi bác, chỉ vì đỡ con khỏi chiếc xe đó nên anh ấy mới bị như vậy.

- Vũ Nhi, lại là cô sao? 3 năm trước vì cô mà nó bị tai nạn suýt chết tưởng chừng trở thành người thực vật, cũng may tỉnh lại nhờ điều trị ở nước ngoài nhưng bị mất trí nhớ. Giờ gặp lại và cô tiếp tục gây hậu họa cho nó...

- 3 năm trước anh ấy bị tai nạn sao bác?

Vũ Nhi ngạc nhiên khi nghe ông nói điều này.

- Cô còn hỏi tôi sao? Chẳng phải vì cô hiểu lầm nó bỏ đi nó cản cô lại để rồi nó bị xe tông, cô bỏ mặc nó rồi bỏ đi. Cô thật sự quá nhẫn tâm đấy... Nếu nó có mệnh hệ gì thì tôi sẽ không để yên cho cô đâu... chỉ vì cô mà con dâu Hiền mới chết vì biết được sự thật rằng cô qua lại với thằng anh trai nó. Ngay từ đầu nếu biết trước như thế này thì tôi đã không để cho nó lấy cô rồi, để cho nó quên cô đi thì sẽ tốt hơn đấy.

Ông nhìn Vũ Nhi quả trách trong sự bức xúc của ông, hơi thở ông gấp gấp vì lên cơn đau tim do nghe được tin sốc này.

Vũ Nhi thật sự không biết được chuyện Thiên Ân bị tai nạn rồi bị mất trí nhớ như thế... Cô phải làm sao đây, giờ cô thật sự như bất lực ngay lúc này cùng với đầu óc trống rỗng, cô ôm lấy trái tim đau như muốn xé nát nó ra vậy.

- Bác à, con thật sự không biết Thiên Ân bị tai nạn giao thông... Nhưng bác có biết rằng vì con trai bác coi con là công cụ đồ chơi thôi, cả hai đứa con trai của bác đấy...

“Chát”

Một cái tát nháng lửa vào mặt Vũ Nhi, cô ôm lấy gò má bỏng rát của mình mà nghẹn ngào kìm nén để không bật khóc thành tiếng.

- Cô im đi, cô mau đi khỏi đây cho tôi! Để để tôi thấy cô xuất hiện trước mặt con trai thêm một lần nào nữa!

Ông quát tháo, giơ tay chỉ thẳng về phía trước với ánh mắt vô cùng tức giận.

Vũ Nhi lững thững quay người bước đi không nói một lời nào, những giọt nước mắt mặn chát cứ thế tuôn rơi.

“Thiên Ân à, tao mong cho mày chết đi hoặc nếu còn sống thì cũng hôn mê không bao giờ tỉnh lại, coi như ông trời không cho mày làm người thừa kế rồi” Dương Tuấn nghĩ thầm trong đầu với ánh mắt đầy sự thâm độc, khi nghe tin em trai mình bị tai nạn anh ta cảm thấy có gì đó vui vui trong lòng.

...

Vừa đi ra khỏi thang máy, Vũ Nhi thần thờ bước đi trên dãy hành lang cả bệnh viện bất chợt cô gục xuống nức nở.

- Vũ Nhi! Em không sao đấy chứ?

Gia Kiên vô tình gặp cô ở đây khi anh tin Hoàng Thiên bị tai nạn giao thông.

Nhìn thấy anh cô ôm chầm lấy thật chặt mà khóc lớn hơn thành tiếng, giờ cô đang thật sự vô cùng bất lực trong tình cảnh này.

- Vũ Nhi, có chuyện gì xảy ra với em và Hoàng Thiên sao? Thôi, đợi em bình tĩnh rồi nói cũng được!

...

Vài ngày sau.

Ánh sáng bên ngoài khẽ rọi vào xuyên qua ô cửa kính, những ngón tay mấp máy, anh mở dần mi mắt khẽ tỉnh dậy, cảm thấy cơ thể vô cùng ê ẩm, mùi còn nồng nặc khiến anh vô cùng khó chịu.

“Cách”

Tiếng cửa mở, Vũ Nhi bước vào anh vội nhắm mắt lại vờ như không biết gì. Cô đặt giỏ hoa lan lên bàn, kéo ghế ngồi xuống gần giường bệnh của anh. Ánh mắt thoảng buồn nhìn khuôn mặt hốc hác của anh mà cảm thấy nhói đau trong lòng, một giọt nước mắt rơi xuống cô vội gạt nó đi.

- Sao anh lại khờ thế chứ, thà để tôi chết đi tại sao anh lại đỡ cho tôi, để giờ tôi lại mắc nợ anh vừa hận anh... Thật sự lúc đó anh bị tai nạn giao thông mà tôi chẳng biết gì... Để rồi giờ đây anh lại là một con người khác mang tên Hoàng Thiên... Tôi hận con người lúc trước của anh và sẽ không bao giờ tha thứ cho anh vì anh xem tôi không ra gì. Tôi sẽ chăm sóc anh cho đến khi anh tỉnh, đợi đến khi anh đi làm lại tôi sẽ đến gặp anh xin thôi việc...

Vũ Nhi tự độc thoại nội tâm một mình với nét mặt phờ phạc vì suy nghĩ nhiều rồi cô đứng dậy quay người đi khỏi đây, đúng lúc đó Phương và Dương Tuấn bước vào.

- Đã hơn ba ngày rồi còn chưa tỉnh lại nữa?

Phương lo lắng nhìn anh nói.

- Hôn mê luôn càng tốt, thì chức vị thừa kế sẽ thuộc về tôi!

- Anh nói gì vậy? Anh ấy hôn mê rồi thì làm sao chúng tôi kết hôn đây!

Nghe Phương nói vậy, Dương Tuấn đi tới vòng tay ôm lấy eo ôm sát lại, nhếch môi cười như dụ tình, làm Phương có chút ngạc nhiên nhìn anh.

- Tại sao em lại nhất thiết phải lấy nó nhỉ, em đừng quên chúng ta đã qua lại với nhau rồi đấy! Tại sao ai cũng muốn giúp nó, tăng bốc nó còn tôi lại cho ra rìa chứ? Đáng lẽ ra năm đó nên phóng tốc độ hết cỡ cho nó chết quách luôn cho rồi.

- Anh ra tay cũng độc ác thật đấy, làm em phải bịa chuyện Thiên Ân bị tai nạn do vợ của anh ấy gây ra để bao che cho anh! Vậy cần chi mắc công bày mưu tính kế, cho thuốc kích thích vào nước để Thiên Ân uống... quay lại cái cảnh nóng đó cho vợ anh ấy xem để làm gì?

- Thì chỉ là em muốn thôi nên tôi mới bày kế, vì lúc đó tôi cũng phá nát cái hạnh phúc của. Kể cả người con gái đó vốn dĩ thuộc về tôi thì nó cũng cướp đi mất, tôi phải cho nó nếm mùi đau khổ. Mà công nhận cô ta ngốc thật đấy nghe được chưa hết câu mà thằng Thiên Ân nói đã hiểu lầm rồi... Cô ta nghĩ nó coi là công cụ đồ chơi thật chứ ý của nó nói đâu phải như vậy... Đáng lẽ nói thẳng ra luôn đi còn vòng vo tam quốc, thẳng này dễ dụ vào câu hỏi của tôi thật...

Dương Tuấn nói, nhếch môi cười đều cợt, ánh mắt đầy mưu mô xảo quyệt rồi khẽ trao cho Phương nụ hôn nồng nhiệt ngay tại đây.

Anh siết chặt tay vào ga giường trong sự căm phẫn, một giọt nước mắt hoen mi chảy dọc xuống, anh cố kiềm nén cảm xúc tức giận của mình ngay lúc này giả vờ còn hôn mê để không ai biết anh đã tỉnh lại cả.

- Thì ra chính hai người đã làm tôi hiểu lầm Thiên Ân, khiến ba anh ấy tưởng tôi gây ra tai nạn cho anh ấy rồi bỏ đi... Hai người thật độc ác...

Hai người giật mình vội buông nhau ra khi nhìn thấy Vũ Nhi xuất hiện bất thành như vậy.

- Chết rồi, cô ta nghe hết những gì chúng ta nói rồi, làm sao đây?

Phương hốt hoảng nhìn Dương Tuấn nói.

Vũ Nhi đã nghe hết những gì hai người nói vừa rồi, cảm xúc đầy tức giận như đang trào dâng trong người cô. Nếu như cô không để quên chìa khóa xe ở đây thì sẽ chẳng bao giờ biết được sự thật này, nước mắt cô chảy xuống thật nhiều vì đã hiểu lầm Thiên Ân.

- Sao đây, nghe hết rồi thì em sẽ định làm gì hả, Vũ Nhi?

Dương Tuấn bình thản nói.

- Tôi phải đi báo cho bác Thông biết, anh chính là người gây ra tai nạn cho Thiên Ân.

- Em nói đi, ông ấy sẽ chẳng bao giờ tin em đâu thậm chí ông ấy chẳng muốn gặp em vì em gây tai nạn cho Hoàng Thiên... à không là Thiên Ân mới phải. Thật tiếc sau tai nạn Thiên Ân chẳng nhớ gì đến em cả, giờ còn bị hôn mê ra đó chẳng biết chừng nào mới tỉnh... Tôi sẽ khiến em phải câm miệng mà không được nói về sự thật này... Nếu em không muốn ba em bị bọn đàn em của tôi xử đâu nhỉ...

- Nhưng rất tiếc anh chẳng thể nào bắt cô ấy câm miệng được vì tôi sẽ không để cho điều đó xảy ra.

- Thiên Ân!

Vũ Nhi thốt lên khi nghe thấy giọng anh nói, Dương Tuấn và Phương như đứng hình khi nhìn thấy Thiên Ân đã tỉnh lại.

Thiên Ân rút phăng cái ống truyền dịch ra khỏi tay, bước xuống với những bước đi loạng choạng tưởng chừng suýt té thì Vũ Nhi đã vội tới mà đỡ lấy anh, ánh mắt cô nhìn anh đầy sự có lỗi rơm rớm nước mắt.

Vẻ mặt anh trở nên nên lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt Dương Tuấn và Phương gần giọng nói:

- Giờ tôi không phải là Hoàng Thiên mà là Thiên Ân. Tôi đã nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra với tôi cách đây 3 năm trước, chính anh đã phóng xe tông tôi rồi bỏ mặc tôi dưới cơn xối xả đấy. Anh mong tôi chết nhưng rất tiếc tôi lại còn sống sờ sờ ở đây.

- Mày im đi!

Dương Tuấn quát lớn với nét mặt dữ tợn.

- Anh muốn quyền thừa kế chứ gì được thôi tôi nhường cho anh đấy, nhưng anh chẳng có đủ tư cách gì để ngồi vào chiếc ghế đó bản di chúc chỉ có một, cổ phần đều thuộc về tôi. Anh nên nhớ rằng, lúc trước tôi chẳng hề đá động gì đến cái tập đoàn Gia Thiên đó vì tôi chỉ muốn làm ở công ty Hải Âu nhỏ bé kia, cái đó là tôi nhường bộ cho anh đấy nhưng anh lại làm cho tập đoàn đi xuống nên giờ tôi sẽ không để anh ngồi ở vị trí đó. Tôi nể tình anh là trai của tôi! Chúng ta đi thôi, Vũ Nhi!

Dứt lời, Thiên Ân nắm lấy tay Vũ Nhi rời khỏi đây, nhưng chưa kịp bước ra khỏi phòng thì Dương Tuấn cầm con dao gọt quả lao tới xô Thiên Ân ngã phịch xuống sàn, vung thẳng con dao xuống định đâm anh nhưng cũng may anh giữ lấy, gắng sức chống cự vì anh mới tỉnh dậy nên không đủ sức để đẩy Dương Tuấn ra. Ánh mắt anh giăng căng in hằn mũi dao đang dần chia thẳng xuống.

- Lần này tao phải giết chết mày!

- Nếu tôi chết anh cũng thoát được tội danh giết người đâu!

Thiên Ân gần giọng nói, mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt nhợt nhạt của anh.

- Anh mau thả Thiên Ân ra...

Vũ Nhi xông tới đẩy Dương Tuấn nhưng bị anh ta vung tay sượt lưỡi dao vào tay cô, khiến cô cảm thấy đau dữ dội, đến nỗi ứa ra máu. Phương như đứng hình hốt hoảng không biết làm gì.

- Vũ Nhi...

Thiên Ân vô cùng tức giận khi thấy Vũ Nhi bị anh chém một nhát ở tay, anh gắng sức mình dùng lực đẩy mạnh Dương Tuấn ra, khiến anh ta lăn đùng ra sau, anh vội đứng dậy nắm lấy tay Vũ Nhi chạy đi ra khỏi phòng.

Dương Tuấn vội đuổi theo nhưng không kịp vì Thiên Ân và Vũ Nhi đã vào trong thang máy.

- Alo, mau gọi 5 hay 6 thang trong tổ chức tới bệnh viện nhanh cho tao, bắt thang Thiên Ân.

Dương Tuấn tắt máy sau khi gọi đàn em mình tới, nét mặt anh ta hiện rõ sự tức giận rồi nhanh chóng vào trong thang máy.

Cánh cửa thang máy mở ra dưới gara xe, Thiên Ân nắm chặt tay Vũ đi ra nhưng chợt anh khụy xuống vì anh còn quá yếu, Vũ Nhi vội đỡ lấy anh mà khóc nức lên thành tiếng vì cảm thấy có lỗi.

- Em xin lỗi, vì khiến anh ra nông nổi này... Em đã không tin anh mà bỏ đi để anh bị tai nạn như vậy... Để bây giờ gặp lại anh, em cũng lại khiến anh vì em mà bị như thế này...

Thiên Ân đưa tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt Vũ Nhi, nhìn cô với ánh mắt chứa đựng cảm xúc khó tả, anh nhìn xuống vết cắt trên tay cô đang rỉ máu lo lắng nói:

- Tay em bị chảy máu rồi đấy, đau lắm phải không?

- Anh không phải lo cho em, anh mới vừa tỉnh dậy nên còn yếu lắm, chúng ta mau rời khỏi đây đi, hay em đưa anh về dinh thự Thiên Gia.

Anh ôm chầm lấy cô vào lòng, trầm giọng nói:

- Nếu anh không nhớ ra chắc sẽ chẳng giờ biết được anh yêu em nhiều như thế nào, cho dù em vẫn ở trước mặt anh.

Vũ Nhi buông nhẹ Thiên Ân ra nhẹ giọng nói:

- Thật nếu như không biết được sự thật này, em sẽ hận anh và gia đình anh suốt đời. Thôi bây giờ chúng ta mua đi khỏi đây, em sợ Dương Tuấn sẽ hại anh đấy.

Vũ Nhi đỡ lấy anh đứng dậy nhanh chóng đi tới xe của mình thì chợt đứng khựng lại khi có 5 tên từ đâu chạy tới đứng chặn lại trước mặt.

- Để xem mà chạy được đi đâu Thiên Ân!

Thiên Ân buông tay Vũ Nhi ra nhìn cô với ánh mắt nghiêm túc, nét mặt điềm tĩnh nói:

- Em mau đi khỏi đây đi, bọn chúng sẽ không làm gì anh đâu. Anh nhất định sẽ tìm em, em ở đâu chờ anh. Hoa phải không, hãy ở đó chờ anh.

- Nhưng...

- Mau đi đi...

- Không, em sẽ không đi đâu cả...

- Em muốn chết hay sao chứ...

Thiên Ân cứ đẩy Vũ Nhi ra hỏi thúc cô chạy đi nhưng cô cứ nhất quyết không chịu, nhân cơ hội Dương Tuấn giật lấy khẩu súng trong tay tên đàn em của mình đi tới lên nòng chìa súng về phía Thiên Ân chuẩn bị bắn.

“Pằng”

Tất cả mọi người đều đứng đơ ra khi phát súng vang lên, Dương Tuấn gục xuống nằm sấp dưới nền, máu chảy loang ra khi bị viên đạn bắn xuyên vào lưng từ phía sau.

- Mau đưa nó vào bệnh viện đi, rồi ta sẽ xử lý nó sau. Có các cậu bị đuổi ra khỏi tổ chức ngay từ lúc này.

- Ba!

Chính ông là người bắn Dương Tuấn, vì buộc ông phải ra tay khi con trai trưởng của ông quá mù quáng bởi quyền thừa kế và định bắn chết em trai mình. Cũng may có người trong tổ chức thông báo cho ông nếu không không biết Thiên Ân sẽ như thế nào nữa.

...

Một tuần sau, tại đồi chè Hương Hoa.

- Gia Kiên, anh hẹn em ra đây có chuyện gì muốn nói sao?

Vũ Nhi thắc mắc nhìn anh hỏi.

- Ngày mai anh sẽ đi nước ngoài rồi nên tới đây để tạm biệt em!

Gia Kiên gượng cười nói.

- Em xin lỗi và cũng cảm ơn anh, vì đã giúp đỡ em trong thời gian qua...

- Anh không dám nhận lời xin lỗi và cảm ơn từ em đâu. Thật tiếc, khi anh tưởng mình là người đến trước nhưng cuối cùng lại là người đến sau... Nhưng không sao cả, coi như tình cảm anh dành cho em sẽ cất giữ ở một nơi trong tim anh và dần cũng sẽ lãng quên thôi...

- Anh sẽ tìm được người con anh yêu thật sự xứng đáng hơn em mà.

Vũ Nhi nhẹ giọng nói khẽ nhìn anh mỉm cười.

- Em hãy sống thật hạnh phúc nhé, quên đi mọi đau khổ để có cuộc sống thật vui vẻ.

Nói rồi, anh khẽ ôm Vũ Nhi vào lòng như đây là lần cuối cùng anh gặp cô gái này, đây là cái ôm của những người bạn với nhau.

...

Tại ngọn đồi chè bát ngát, nơi ánh nắng mặt trời cuối cùng đang dần tắt đi, chỉ còn để lại ánh hoàng hôn buổi chiều tà. Minh Thiên Ân đang đứng dưới tán cây hoa mận trắng chờ một người... một người anh yêu đã từ lâu...

Anh mỉm cười nhìn Vũ Nhi khi cô đang đứng vẫy tay với anh, cô chạy tới đón lấy trong vòng tay đang rộng của anh.

Anh buông nhẹ cô ra, lấy trong túi ra chiếc vòng tay bằng len anh vừa mới đan xong thắt vào cổ tay của cô, trầm giọng nói:

- Anh nhớ lúc đó chúng ta lần đầu gặp nhau, em đã nở nụ cười thật tươi giống như bây giờ và anh đã thắt vòng tay len cho em. Và tại đây anh muốn bắt đầu lại với em.

- Cảm ơn anh đã đến bên em! Lần này em sẽ là người theo đuổi anh để bắt đầu lại tình yêu mới... Em sẽ không để anh rời xa em nữa vì một lần suýt chút nữa em đã mất anh rồi...

Vũ Nhi nói giọng nghẹn ngào, ánh mắt nhìn anh một cách rung động.

Anh chợt cười, đưa tay vén nhẹ tóc lên tai cô khẽ ôm cô vào lòng.

- Đừng lo vì anh sẽ không để chuyện này xảy ra lần nữa, một lần quá đủ rồi. Anh chỉ cần em tin tưởng anh được rồi, vì tình yêu của anh dành cho em từ lúc anh gặp em năm đó cho tới bây giờ chưa bao giờ thay đổi.

- Chúng ta cùng nhau sống ở đây nhé, ngày nào em cũng nấu cơm cho anh ăn, chờ anh về với em!

Vũ Nhi nói, vòng tay ôm lấy anh thật chặt. Anh im lặng không nói gì chỉ gật đầu đồng ý.

Họ yêu nhau bằng thứ tình cảm chân thành nhất, chỉ cần không ai buông tay thì dù trái đất này có ngừng quay thì họ cũng không bao giờ buông tay.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-menh-co-bao-gio-gap-lai>